

รัฐสภาสาร

๒๘ ฉบับที่ ๑๐

เรื่องในเล่ม

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

๑

การอุทธรณ์การประเมินภาษีอากรในประเทศญี่ปุ่น

การปรับปรุงระบบงานของรัฐสภา (ต่อ)

๕๒

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ตุลาคม ๒๕๖๓

วัตถุประสงค์

- * เพื่อเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตย
- * เพื่อเสนอข่าวสารวิชาการในวงงานรัฐสภา และอื่น ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ

พันเอก สงวน คำวงษา
ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์

ผู้อำนวยการ
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ

- กำหนดออก
- อัตราค่าบำรุง

เดือนละหนึ่งฉบับ
ปีละหกสิบบาท ครึ่งปีสามสิบห้าบาท

นายบุรีรักษ์ นามวัฒน์

บรรณาธิการ

- การส่งเรื่องลงรัฐสภาสาร

โปรดส่งที่ บรรณาธิการ
ศูนย์บริการเอกสารและค้นคว้า
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา
โทร. ๒๙๒๖๑๙๑ - ๘๕ คีย์ ๒๓๗

นางสาวอรุณญา กิรติพงศ์ไพบูลย์

ผู้จัดการและสมุหบัญชี

- บอกรับเป็นสมาชิก

ส่งเงินล่วงหน้า ในนามผู้จัดการที่
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา โดยเช็ค
ไปรษณีย์หรือธนาคาร สั่งจ่าย ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์คลัง

- สำนักงานหนังสือพิมพ์รัฐสภาสาร

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา
ถนนอุทองใน คลัง กรุงเทพมหานคร ๓
โทร. ๒๙๒๖๑๙๑ - ๘๕ คีย์ ๒๒๘

นายแส้ว หมู่พยัคฆ์

ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา

- พิมพ์

กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

บทบรรณาธิการ

วิวัฒนาการทางการเมืองการปกครองได้เปลี่ยนให้บุคคลได้มาซึ่งอำนาจโดยทาง
นิติบัญญัติมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งผู้นำในทางการเมือง หรือผู้บังคับบัญชาในสายงาน
กฎหมายได้บัญญัติขอบเขตแห่งอำนาจหน้าที่ และที่มาแห่งการดำรงตำแหน่งไว้เพื่อให้
เป็นมาตรการในการควบคุมผู้ใช้อำนาจให้ตั้งอยู่ในความเป็นธรรม มิให้ใช้อำนาจก้าว
ล่วงสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ทั้งยังเป็นหลักประกันว่าผู้มีอำนาจนั้นจำเป็นต้องเอื้ออำนวย
ผลประโยชน์ให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาได้ ตำแหน่งแห่งอำนาจบางตำแหน่ง เป็นที่มาของ
เกียรติยศ ชื่อเสียง และผลประโยชน์ จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่า ทำไมอำนาจจึงเป็น
สิ่งที่หอมหวลชวนปรารถนาของบุคคลทุกรูปทุกนามนับแต่สมัยโบราณกาลมาจนถึงปัจจุบัน

ทัศนคติของคนไทยในสมัยก่อน ปลุกฝังลูกหลานให้เชื่อมั่นว่า การเรียนสูงๆ
ก็เพื่อจะได้เป็นเจ้าคนนายคน เป็นแนวความคิดที่มุ่งหวังให้บุตรหลานประสบความสำเร็จ
ในการรับราชการด้วยการมีอำนาจ วาสนา ได้เป็นใหญ่เป็นโต แนวความคิดดังเมื่อ
ผสมผสานกับชีวิตแบบไทยๆ ที่เคยชินกับการมี เจ้าคน นายคน ในอดีตและอุปนิสัย
ที่ค่อนข้างอ่อนน้อมของคนไทยแล้ว การเป็นผู้มีอำนาจแบบเจ้าคน นายคน ยังคงเป็น
มรดกตกทอดในสังคมราชการไทยตลอดมาจนถึงยุคปัจจุบัน ขณะที่ประเทศชาติกำลัง
พัฒนาบุคคล เพื่อให้บุคคลที่ได้รับการพัฒนาแล้วกลับมาพัฒนาประเทศชาติ ความต้อง
การของประเทศจึงมุ่งสู่ประสิทธิภาพ และความสามารถในส่วนบุคคลโดยเฉพาะข้า-
ราชการไทย ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญสถาบันหนึ่ง การแก่งแย่งชิงดี การแสวงหาผล
ประโยชน์ส่วนตัว ควรจะหมดไปจากวงราชการไทยได้แล้ว เพราะคุณค่าของคนมิได้อยู่
ที่การมีเกียรติ มีตำแหน่ง มีอำนาจ วาสนา แต่คุณค่าของคนอยู่ที่ “ผลงาน” ทุกคน
ไม่ว่าจะเป็นระดับใด อยู่ในแห่งหนไหน ย่อมมี “งาน” โดยบุคคลนั้นจะสามารถใช้
ความรู้ ความสามารถของตนให้เกิด “ผล” ซึ่งจะเป็นผลทั้งตัวเองและประเทศชาติจึง
อย่าลืมนำอำนาจวาสนา เมื่อรุ่งเรืองแล้วย่อมมีเสื่อม แต่ผลงานและความดีนั้นเป็นของ
ท่านโดยเฉพาะไม่มีเสื่อมและไม่มีใครแอบอ้างได้

บรรณาธิการ

LIART

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจใหญ่ในค่ายเสรีประชาธิปไตย การเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐจึงนับว่ามีความหมาย ไม่เฉพาะแต่คนอเมริกันเท่านั้น แต่ยังสำคัญสำหรับประเทศทั่วโลกด้วย ทั้งนี้เพราะประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา มีอำนาจในการควบคุมการดำเนินนโยบายด้านต่างประเทศ ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของประเทศในการติดต่อกับนานาประเทศ

ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเป็นตำแหน่งแห่งอำนาจ อำนาจของประธานาธิบดีเป็นที่รวมของอำนาจทั้งทางนิติบัญญัติ และอำนาจพิเศษที่เกิดขึ้นจากลักษณะการปฏิบัติงาน ในฐานะตำแหน่งประธานาธิบดี ทั้งนี้ เพราะตำแหน่งทุกตำแหน่งทางการบริหารนั้น ถึงหนึ่งเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ของตำแหน่งนั้น แต่อีกทั้งหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและลักษณะความเป็นผู้นำของผู้ที่เข้ามาดำรงตำแหน่ง อำนาจของประธานาธิบดีในทางปฏิบัติจะมีมากมายเพียงไรหรือประสบความสำเร็จในการใช้อำนาจได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ที่สำคัญคือ บุคลิกภาพและแบบฉบับทางการเมืองของประธานาธิบดี ความสามัคคีปรองดองของพรรคการเมือง การสนับสนุนของประชาชนซึ่งจะเป็นผู้เลือกประธานาธิบดี

ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๓ นี้ จะมีการชิงชัยในตำแหน่งประมุขของสหรัฐอเมริกา สืบต่อจากนายจิมมี คาร์เตอร์ ฉะนั้นบทความที่น่าลงฉบับนี้จึงเป็นบทความเกี่ยวกับขั้นตอนการเลือกตั้ง ตลอดจนวิธีการดำเนินงานในการเลือกตั้งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา

บรรณาธิการ

๕ การเลือกตั้ง

ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

โดย เขานิก สุนานนท์

ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ และมีอำนาจมากที่สุดของประเทศ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้อำนาจบริหารเป็นของประธานาธิบดี และให้ประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพบกและกองทัพเรือของสหรัฐ และของกำลังพลเรืออาสาสมัครของมลรัฐต่าง ๆ ที่เรียกเข้าปฏิบัติหน้าที่อื่นแห่งรัฐ รวมทั้งมีอำนาจทำสนธิสัญญา ตามคำแนะนำและ

ด้วยความยินยอมของวุฒิสภา จะเห็นว่าตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญมาก ฉะนั้นจึงต้องการผู้นำที่มีความสามารถ ในการบริหารการตัดสินใจที่ดีของเขาต่อการกระทำต่าง ๆ จะมีผลกระทบกระเทือนต่อชาวอเมริกันทั้งมวล นอกจากนี้ตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องมีส่วนประกอบของบุคลิกภาพเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง และมีแบบฉบับในการใช้อำนาจทางการเมืองของประธานาธิบดี เป็นแบบอย่างเฉพาะตนที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จในการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

คุณสมบัติและระยะเวลาของการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี (Qualifications and Terms)

รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 2 ได้ระบุ คุณสมบัติ ผู้ที่จะสมัครเข้ารับ การเลือกตั้ง ตำแหน่งประธานาธิบดีดังนี้ คือ

1. มีสัญชาติอเมริกันโดยกำเนิด
2. ต้องมีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป
3. ต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในสหรัฐอเมริกา ไม่น้อยกว่า 14 ปี

ประธานาธิบดีสหรัฐจะดำรงตำแหน่งได้คราวละ 4 ปี พร้อมกับรองประธานาธิบดีซึ่งได้รับเลือกให้อยู่ในตำแหน่งระยะเวลาเท่ากับตำแหน่งประธานาธิบดี รัฐธรรมนูญมาตรา 22 แห่งสหรัฐอเมริกา ยังกำหนดมิให้ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งประธานาธิบดีให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีติดต่อกันเกินสองสมัย

ถ้ารองประธานาธิบดี หรือบุคคลใด ได้รับเลื่อนฐานะมาเป็นประธานาธิบดีแทนประธานาธิบดีคนเดิม ก็ให้ผู้นาดำรงตำแหน่งแทน อยู่ในตำแหน่งประธานาธิบดีจนครบวาระของประธานาธิบดีที่ตนมาแทน

เมื่อใดก็ตามที่ตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลง รองประธานาธิบดีจะเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีโดยอัตโนมัติ ดังเช่น นายลินคอล์น บี จอห์นสัน ได้เป็นประธานาธิบดีเพราะประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี ถูกลอบสังหารที่เมืองเท็กซัส หรือนาย วิลล์ ฟอร์ด ได้เป็นประธานาธิบดี เพราะประธานาธิบดี ริชาร์ด เอ็ม นิกสัน ลาออกตำแหน่ง เนื่องจากมีส่วนพัวพันรู้เห็นกับคดีวอเตอร์เกต

ถ้าไม่มีรองประธานาธิบดี ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร (The Speaker of House) ประธานวุฒิสภาชั่วคราว (The President pro Tempore of the Senate) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงไปรษณีย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ หรือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีตามลำดับ

ประธานาธิบดีที่ดำรงตำแหน่งไม่ครบวาระ

ประธานาธิบดี	วาระในการดำรงตำแหน่ง	ผู้เข้ามาดำรงตำแหน่งสืบแทน
ซามูเอล แจ็กสัน	3/4/1841 - 4/4/1841	จอห์น ไทเลอร์
ริชาร์ด เทเลอร์	3/5/1849 - 7/9/1850	มิลลาด ฟิลมอร์
ฮัม ลินคอล์น	3/4/1865-4/15/1865 (วาระที่สอง)	แอนดรู จอห์นสัน
เอ การพลด์	3/4/1881-9/19/1881	เชสเตอร์ เอ อาเซอร์
บม แม็ค คินลี	3/4/1901-9/14/1901 (วาระที่สอง)	ธีโอดอร์ รูสเวลต์

วอเรน จี ฮาร์ดิง	3/4/1921-8/2/1923	กาลวิน กูลลิดจ์
แฟรงกลิน ดี รูสเวลท์	1/20/1945-4/12/1945 (วาระที่สี่)	แฮร์รี แอส ทรแมน
จอห์น เอฟ เคนเนดี	1/20/1961-11/22/1963	ลินคอล์น บี จอห์นสัน
ริชาร์ด เอ็ม นิกสัน	1/20/1969-8/9/1974	เจอร์รัลด์ ฟอร์ด

ประธานาธิบดี 8 ท่านได้เสียชีวิตลงในขณะที่ดำรงตำแหน่ง ยกเว้นประธานาธิบดี ริชาร์ด เอ็ม นิกสัน ลาออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี (วาระ 2) เนื่องจากมีส่วนพัวพันกับคดีวอเตอร์เกต

สำหรับตำแหน่งรองประธานาธิบดีนั้น จะไม่มีการว่างอยู่เป็นเวลานาน เพราะเหตุว่าตามบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 25 นั้น ให้อำนาจประธานาธิบดีที่จะเสนอชื่อรองประธานาธิบดีในสภาองเกรสให้คำยินยอมรับรอง ซึ่งในการให้ความยินยอมนั้น จะต้องใช้เสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของจำนวนสมาชิกทั้งสองสภา และขณะเดียวกันในบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 20 ยังกำหนดไว้ว่าให้รองประธานาธิบดีเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ถ้าประธานาธิบดีผู้ได้รับการเลือกตั้งนั้นเสียชีวิตลงก่อนเข้าดำรงตำแหน่ง หากไม่มีผู้ใดได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี หรือถ้าประธานาธิบดีผู้ได้รับเลือกตั้งเกิดขาดคุณสมบัติบางประการ ก็ให้รองประธานาธิบดีรักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีจนกว่าประธานาธิบดีจะมีคุณสมบัติครบถ้วน หรือถูกต้องสมบูรณ์ตามรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้สภาองเกรสมีอำนาจในการแต่งตั้งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเข้ารักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีโดยการออกกฎหมาย ในกรณีที่ทั้งประธานาธิบดีผู้ได้รับเลือกตั้งและรองประธานาธิบดีขาดคุณสมบัติบางประการ จนกว่าประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะมีคุณสมบัติครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญ

สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกา มีประธานาธิบดี 39 คน ดังนี้

ชื่อประธานาธิบดี	พรรค	ระยะเวลา
ยอร์ช วอชิงตัน	Federalist	1789 - 1797
จอห์น แอดัมส์	Federalist	1797 - 1801
โทมัส เจฟเฟอร์สัน	Democrat Republican	1801 - 1809
เจมส์ เมดิสัน	Democrat Republican	1809 - 1817
เจมส์ มอนโร	Democrat Republican	1817 - 1825
จอห์น ควินซี แอดัมส์	National Republican	1825 - 1833
แอนดรู แจ็กสัน	Democrat	1829 - 1837
มาร์ติน แวน บูเรน	Democrat	1837 - 1841
วิลเลียม เฮนรี แฮร์ริสัน	Whig	1841 - 1841
จอห์น ไทเลอร์	Democrat	1841 - 1845
เจมส์ เค โปตค	Democrat	1845 - 1849
ซาซารี เทเลอร์	Whig	1849 - 1850
มิลลาร์ด ฟิลโมร์	Whig	1850 - 1853
แฟรงกลิน เปียร์ซ	Democrat	1853 - 1857
เจมส์ บุคคานัน	Democrat	1857 - 1861
อับราฮัม ลินคอล์น	Republican	1861 - 1865
แอนดรู จอห์นสัน	Republican	1865 - 1869
ยูลิจ เอส แกรนต์	Republican	1869 - 1877

19. รูเทอร์ พอร์ท บี เฮยส์	Republican	1877 - 1881
20. เจมส์ เอ การ์ฟิลด์	Republican	1881 - 1885
21. เซสเตอร์ เอ อาร์ เทอร์	Republican	1881 - 1885
22. โกรเวอร์ คลีฟแลนด์	Democrat	1885 - 1889
23. เบนจามิน แฮร์ริสัน	Republican	1889 - 1893
24. โกรเวอร์ คลีฟแลนด์	Democrat	1893 - 1897
25. วิลเลียม แมคคินลีย์	Republican	1897 - 1901
26. ซีโอดอร์ รูสเวลท์	Republican	1901 - 1909
27. วิลเลียม โฮเวอร์คัทท์	Republican	1909 - 1913
28. วู้ดโรว์ วินสัน	Democrat	1913-1921
29. วอร์เรน ฮาร์ดิง	Republican	1921-1923
30. คาลวิน คูลิดจ์	Republican	1923-1929
31. เฮร์เบิร์ต ฮูเวอร์	Republican	1929-1933
32. แฟรงกลิน ดี รูสเวลท์	Democrat	1933-1945
33. แฮร์รี เอส ทรูแมน	Democrat	1945-1953
34. ดไวท์ ดี ไอเซนฮauer	Republican	1953-1961
35. จอห์น เอฟ เคนเนดี	Democrat	1961-1963
36. ลินคอล์น บี จอห์นสัน	Democrat	1963-1969
37. ริชาร์ด เอม นิกสัน	Republican	1969-1974
38. เจอร์จ ฟอร์ด	Republican	1974-1977
39. จิมมี่ คาร์เตอร์	Democrat	1977 -

เลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกามีขั้นตอนดังนี้

1. การคัดเลือกผู้สมัครเป็นตัวแทนพรรค ซึ่งมีวิธีการ 2 ประการคือ
 - 1.1 การเลือกตั้งขั้นต้น (Primaries)
 - 1.2 การประชุมพรรคระดับชาติ (The National Conventions)
2. การเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งมีวิธีการ 2 ประการคือ
 - 2.1 ระบบคะแนนเสียงประชาชน (Popular Vote)
 - 2.2 ระบบคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral System)

คัดเลือกผู้สมัครเป็นตัวแทนพรรค

การเลือกตั้งประธานาธิบดีนั้น พรรคการเมืองต่างๆ จะคัดเลือกสมาชิกพรรคที่เก่งจะเป็นตัวแทนพรรค ในการชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี โดยหาผู้ที่เหมาะสม มีเสียงนิยมในหมู่ประชาชน เข้าแข่งขัน รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในนามของพรรค แต่แต่ละพรรคจะส่งเข้าแข่งขันเลือกตั้ง 2 คนคือ เป็นประธานาธิบดีคนหนึ่งและรองประธานาธิบดีคนหนึ่ง ในสหรัฐอเมริกา ประชาชนส่วนใหญ่ มักเป็นสมาชิกพรรคการเมืองโดยพรรคการเมืองหนึ่งซึ่งแต่ละพรรค มีสำนักงานสาขาของตนอยู่ในแต่ละเมืองแต่ละมลรัฐ และสมาชิกพรรคเหล่านี้ จะมีส่วนร่วมคัดเลือกตัวแทนพรรคเพื่อชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี

รทพรรคการเมือง ใช้เลือกตัวแทนพรรคคือ

1. การเลือกตั้งขั้นต้น (Primaries)

การเลือกตั้งขั้นต้น ก็คือเลือกตั้งขั้นแรก ซึ่งผู้มีสิทธิออกเสียง (สมาชิกพรรค) ของแต่ละพรรค จะเลือกบุคคลที่จะไปเป็นตัวแทนของพรรค ในการชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี สำหรับการเลือกตั้งขั้นต้น เริ่มมีขึ้นในมลรัฐวิสคอนซิน เป็นมลรัฐแรก ในปี 1903 และการเลือกตั้งขั้นต้นมีใช้กันอยู่แทบทุกมลรัฐ ในปัจจุบันโดยจะมีการรณรงค์เหมือนการเลือกตั้งทั่วไปจริงๆ การลงคะแนนเสียงทำกันที่ลงคะแนนแห่งเดียวกันและด้วยวิธีเดียวกัน คือใช้ทั้งบัตรเลือกตั้งและเครื่องลงคะแนนเสียงเหมือนกันในการเลือกตั้งทั่วไป กฎเกณฑ์ส่วนใหญ่สภาของแต่ละมลรัฐจะกำหนดขึ้นในลักษณะที่คล้ายๆกัน

การเลือกตั้งขั้นต้นมีทั้งแบบ “ปิด” (closed) และแบบ “เปิด” (open)

การเลือกตั้งขั้นต้นแบบปิด (closed primary) เป็นการเลือกตั้งที่ให้ผู้ลงคะแนนที่เป็นสมาชิกของพรรคเท่านั้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน เพื่อให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นตัวแทนของพรรค เพื่อเข้าชิงชัยกับพรรคตรงข้าม ในการเลือกตั้งทั่วไป การเสนอชื่อและการลงคะแนนเสียงนี้ จะมีการพิจารณาโดยละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อนั้น โดยจะพิจารณาถึงประวัติและผลงานในอดีตตามความสามารถและตำแหน่งในปัจจุบัน ตลอดจนแนวโน้มแห่งพฤติกรรมในอนาคตด้วย เช่น ในอดีตเป็นบุคคลที่อุทิศตนให้กับพรรคเพียงใด ปัจจุบันเป็นบุคคลเช่นไรยังคงมีความกระตือรือร้นเป็นที่ยอมรับในหมู่ประชาชนแค่ไหน และในอนาคตมีแผนการที่จะดำเนินการอย่างไรเกี่ยวกับการลงคะแนน ให้กับผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อนั้นหรือดำเนินการเพื่อพรรค

การเลือกตั้งขั้นต้นแบบเปิด (Open primary) เป็นการเลือกตั้งขั้นต้นที่ให้ประชาชนทั่วไปลงคะแนนเพื่อเสนอชื่อ ผู้เสนอตัวของพรรคคนใดก็ได้ เป็นลักษณะตรงกันข้ามกับแบบปิด คือการเลือกตั้งขั้นต้นแบบเปิด เป็นการหยั่งเสียงของประชาชนทั่วไป

ที่สนับสนุนพรรคหรือไม่สนับสนุน พรรคตนว่าจะให้ความมั่นใจแก่ผู้ได้รับเลือกตั้ง
เป็นตัวแทนของพรรค ในการเลือกตั้งจริงได้มากน้อยเพียงใด และจะกำหนดยุทธวิธี
การหาเสียงเพื่อการแก้ไขปรับปรุงอย่างไร

การดำเนินการออกค้ำหนั่งของการเลือกตั้งขั้นต้นซึ่งต้องทำคู่กันไปก็คือ การเลือก
คลในพรรคที่จะเป็นตัวแทนของพรรคในมลรัฐนั้น เพื่อเข้าร่วมในการประชุมพรรค
กับชาติ สำหรับกำหนดตัวบุคคลที่จะเข้าแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี และรอง
ประธานาธิบดี

ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกตั้งขั้นต้น

ถึงแม้ว่าการจัดระบบการเลือกตั้งขั้นต้นจะก่อกำเนิดขึ้น โดยมีความมุ่งหวังเพื่อ
ปรับปรุงระบบเก่า แต่ก็มีปัญหาและข้อสังเกตหลายประการที่ถกเถียงกันมานานกล่าวคือ

1. ปัญหาเรื่องความลำเอียงของผู้นำ หรือประธานกรรมการพรรค ในแต่ละ
ฉบับในการเสนอชื่อบุคคลเพื่อรับการคัดเลือก ในประเด็นที่ว่าอาจเสนอตัวบุคคลที่เป็น
กพ้องของตน

2. ปัญหาในเรื่องมีผู้มาลงคะแนนเสียงน้อยมากในการเลือกตั้งขั้นต้นนี้ อันจะ
ผลเสียทำให้ความมุ่งหวังด้านประชาธิปไตย ไม่ได้ผลที่แท้จริง

3. การเลือกตั้งขั้นต้น เท่ากับเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่ายแก่ทั้งมลรัฐ และตัวผู้ได้รับ
เสนอชื่อเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายเป็นสองครั้งสองครา

4. การเลือกตั้งขั้นต้น อาจทำให้องค์การของพรรคระส่ำระสายได้ ในกรณีที่ผู้
รับการเสนอชื่อหลายคนในพรรคเดียวกัน รณรงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งการเป็นผู้สมัครใน
ของพรรคอย่างเผด็จร้อนรุนแรง ก่อให้เกิดความแตกแยก และจะเป็นประโยชน์กับ
เคตรงกันข้าม

ข้อสังเกต

1. ข้อดีหรือประโยชน์ของการเลือกตั้งชนตนาจะตองยอมรับกับก็คือ ข้อดีในด้านการกลั่นกรองผู้สมัครที่เหมาะสมเป็นการหยั่งคะแนนิยมไปในตัว และอีกประการหนึ่งก็คือทำให้ผู้ที่อยู่ในข่ายการพิจารณา ของประชาชน ในวันเลือกตั้งจริงมี ไม่มากเกินไปเท่ากับช่วยประชาชนในการตัดสินใจได้ง่ายยิ่งขึ้น เพราะอย่างน้อยผู้สมัครก็ได้รับการกลั่นกรองมาอย่างดีแล้ว

2. ไม่เป็นที่แน่นอนว่าผลของการเลือกตั้งชนตนา จะมีอิทธิพลต่อการคัดเลือกในสุดท้ายของที่ประชุมใหญ่ระดับชาติ ผลเหล่านี้มักจะพิสูจน์แต่เพียงว่า ใครจะไม่ได้รับการเลือกเท่านั้น ความพ่ายแพ้ในปี 1944 ของเวนเตล วิลก ใน การเลือกตั้งชนตนาของพรรครีพับลิกัน ในมลรัฐวิสคอนซิน และการพ่ายแพ้ ในปี 1956 ของอีส์ที คีฟาวเวอร์ ในการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรคเดโมแครตในมลรัฐแคลิฟอร์เนียทำให้อาณัติของเขาสิ้นสุดลงโดยสิ้นเชิง แม้กระนั้นนักผู้ทษณะในการเลือกตั้งขั้นต้นก็ไม่สามารถแน่ใจว่าจะได้รับการเสนอชื่อ นายเทคคัส โรสเวลท์ ชนะการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรครีพับลิกันส่วนมากในปี 1912 แต่ก็ได้รับการเสนอชื่อเช่นกัน ชะตากรรมชนิดเดียวกันได้เกิดขึ้นกับ นายอี. บี. คี ฟาวเวอร์ ในปี 1952 หลังจากที่เขาชนะการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรคเดโมแครต

3. ในบางครั้งการเลือกตั้งชนตนาจะมีอิทธิพลสำคัญต่อผู้ชนะในตอนสุดท้าย ในปี 1960 จอห์น เอฟ. เคนเนดี น่าจะไม่ได้รับการเสนอชื่อถ้าหากเขาไม่ชนะฮิวเบอร์ต์ ฮัมฟรีย์ ในการเลือกตั้งขั้นต้นในมลรัฐวิสคอนซิน และเวสต์ เวอร์จิเนีย ชัยชนะเหล่านี้ทำให้ผู้นำระดับมลรัฐทั่วประเทศ มั่นใจในความสามารถของเขาที่จะเรียกคะแนเสียง

การเลือกตั้งขั้นต้นสามารถที่จะทำลายโอกาสของบุคคลที่เข้ารับการเสนอชื่อเป็นประธานาธิบดีได้เสมอและบางครั้งก็ทำให้เขาได้รับความสำเร็จ

กำหนดคะแนนเสียงในการแข่งขันขั้นต้น

ในสหรัฐอเมริกาพรรคการเมืองใหญ่เพียง 2 พรรค คือพรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกันซึ่งมีสมาชิกอยู่ตามรัฐต่าง ๆ ดังนั้นพรรคจึงจัดให้มีการเลือกตั้งขั้นต้นว่าใครจะเป็นผู้แทนพรรค สหภาพเป็นประธานาธิบดี ในนามของพรรค การแพ้หรือชนะจะเห็นกันตรงที่สมาชิกในแต่ละรัฐ เลือกผู้แทนที่หนุนแต่ละฝ่ายเข้าที่ประชุมใหญ่พรรคเพื่อเลือกผู้แทนเป็นครั้งสุดท้าย สำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดี ในปี 2523 นี้ พรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกันได้ให้ผู้ประสงค์เป็นตัวแทนของแต่ละพรรค ทำการเลือกตั้งขั้นต้น เพื่อให้ได้ผู้แทนที่หนุนแต่ละฝ่ายเข้าไปที่ประชุมใหญ่ของพรรค โดยกำหนดตัวแทนดังนี้

พรรคเดโมแครต จะมีผู้เข้าร่วมการประชุมใหญ่ (ผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ) รวม 31 คน ดังนั้นผู้ชนะการเลือกตั้งจะต้องได้คะแนนเสียง 1,666 เสียง

พรรครีพับลิกัน จะมีผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ เข้าร่วมประชุม 1,995 คน ดังนั้นผู้เลือกตั้งต้องได้เสียงสนับสนุน 998 เสียง

2. การประชุมพรรคระดับชาติ (The National Conventions)

การประชุมนี้ทำกันล่วงหน้า ก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดี ในทุก ๆ 4 ปี เพื่อที่ตัวแทนของพรรคเข้าไปชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี ในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายในมหาดุจดายม การประชุมพรรคนี้จะกระทำเมื่อการเลือกตั้งขั้นต้นผ่านไปแล้ว ซึ่งการคัดเลือกขั้นสุดท้ายในการคัดเลือกตัวแทนพรรค ก่อนการประชุมพรรคจะเริ่มขึ้น

นั้นผู้สมัครโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีฐานะทางการเงินเป็นอย่างดี อาจพยายามที่จะสร้างตนเองให้มั่งคั่งขึ้นเป็นผู้สมัครระดับแนวหน้า และจากการที่มีคะแนนนำ หรือแสดงให้เห็นว่ามีคะแนนนำ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะไม่ให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดขัดขวางเขาได้ ส่วนผู้สมัครที่ไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างมากมาภายในพรรค อาจจะแสวงหาการสนับสนุนจากประชาชน เพื่อที่จะบีบบังคับให้พรรคยอมรับฐานะการเป็นผู้สมัครในนามของพรรค หรือถ้ามีการแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ในพรรค การต่อสู้แข่งขันกันภายในพรรคอาจมีความสำคัญในการกำหนดว่า ใครจะเป็นผู้ได้รับเลือก ส่วนใหญ่การเสนอชื่อผู้สมัครเข้าแข่งขันรับการเลือกตั้ง ในตำแหน่งประธานาธิบดีนั้น ที่ได้กระทำโดยการลงบัตรเลือกตั้งขั้นต้น และการหาเสียงก่อนที่จะมีการประชุมระดับชาตินั้นมีลักษณะที่ชัดเจนว่าบุคคลใดจะได้รับเลือกเป็นตัวแทนของพรรค ดังนั้นการประชุมพรรคระดับชาติ อาจเป็นเพียงการให้สัตยาบันต่อมติที่กำหนดไว้แล้ว

ในการประชุมพรรคระดับชาติ จะมีผู้แทนของพรรคจากมลรัฐต่าง ๆ เข้ามาเป็นตัวแทนมลรัฐเพื่อคัดเลือกตัวแทนพรรคที่จะเข้าชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี

ผู้แทนของพรรคจากมลรัฐต่าง ๆ จะคัดเลือกผู้สมัครเข้าชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีเพื่อให้เป็นตัวแทนพรรคนั้น หลังจากที่ได้มีการเลือกตั้งขั้นต้นแล้ว โดยปกติจะให้คะแนนเสียงตามที่ผลการเลือกตั้งขั้นต้นในรัฐของตนว่าฝ่ายใดชนะ เมื่อเข้าที่ประชุมพรรคระดับชาติก็จะเลือกผู้นั้น แต่บางครั้งผู้สมัครที่เป็นตัวแทนพรรคซึ่งมีคะแนนเสียงแพ้ในการเลือกตั้งขั้นต้นโดยมีคะแนนเสียงห่างกันไม่มากนัก ก็อาจขอให้ที่ประชุมพรรคเปลี่ยนกฎเกณฑ์ โดยให้ผู้แทนแต่ละมลรัฐออกเสียงใหม่โดยไม่ยึดตามเสียงการเลือกตั้งขั้นต้นนั้นผู้สมัครที่แพ้หรือชนะการเลือกตั้งขั้นต้น จะพยายามหาเสียงเพื่อให้ตัวแทนแต่ละ

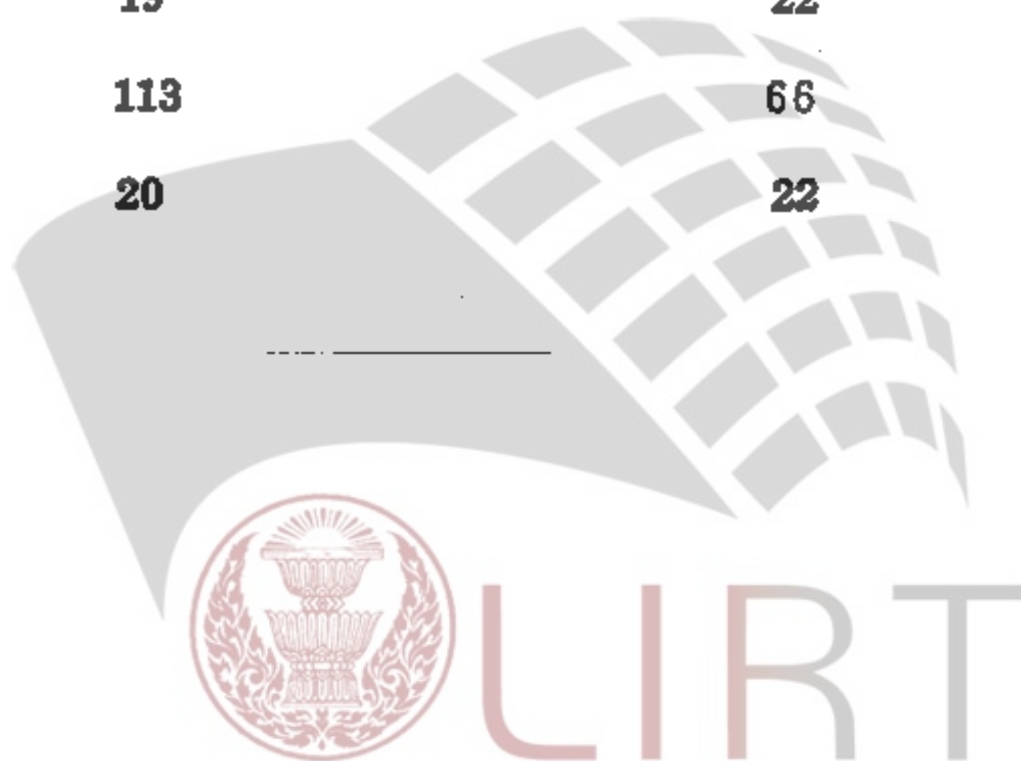
กรมธรรม์ ที่จะเข้าประชุมพรรคระดับชาติ สนับสนุนคนให้เป็นตัวแทนพรรค ในการชิง
ชัยตำแหน่งประธานาธิบดี เพราะเป็นของไม่แน่ว่าผลการเลือกตั้งขั้นต้นจะมีอิทธิพลต่อ
การคัดเลือกขั้นสุดท้ายของที่ประชุมพรรคระดับชาติ ผลของการเลือกตั้งขั้นต้นมักจะ
พิสูจน์แต่เพียงว่าใครจะไม่ได้รับการคัดเลือกเท่านั้น

ในการประชุมพรรคระดับชาติจะมีตัวแทนของมกราคมเข้าร่วมประชุมเพื่อคัดเลือก
ตัวแทนเข้าสมัครชิงชัยประธานาธิบดี ดังนี้

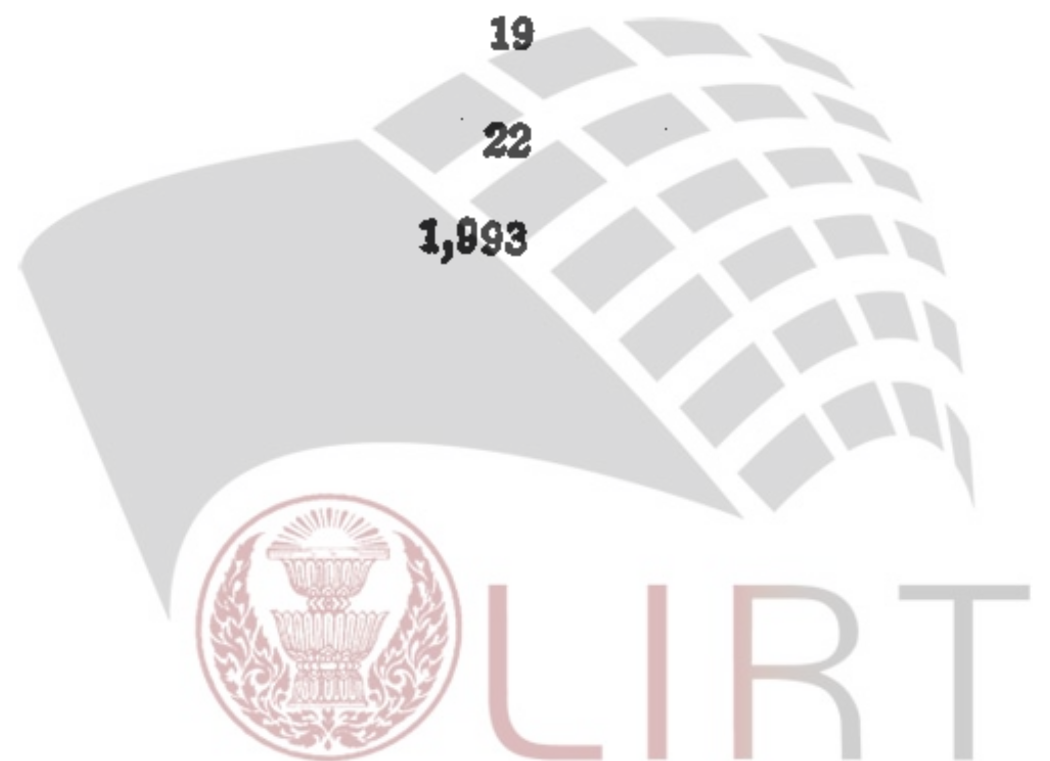
จำนวนตัวแทน ของแต่ละรัฐ ที่กำหนด ให้เป็นตัวแทน ที่เข้าประชุม คัดเลือกตัวแทนพรรค
เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ในปี 2523

รัฐ	พรรคเดโมแครต	พรรครีพับลิกัน
อัลบามา	45	27
อะลาสกา	11	19
อาร์โซนา	29	28
อาร์แคนซอสส์	33	19
แคลิฟอร์เนีย	306	168
โคโลราโด	40	31
คอนเนคติกัท	54	35
เดลาแวร์	14	12
ดิสตริกออฟ โคลัมเบีย	19	14
ฟลอริดา	100	51

รัฐ	พรรคเดโมแครต	พรรคร่วมกัน
จอร์เจีย	63	36
ฮาวาย	19	14
ไอดาโฮ	17	21
อิลลินอยส์	179	102
อินเดียนา	80	54
ไอโอวา	50	37
แคนซัส	37	32
เคนตักกี	50	27
หลุยเซียนา	51	30
เมน	22	21
แมริแลนด์	59	30
แมสซัสเซตส์	111	42
มิชิแกน	141	82
มินเนสโซตา	75	34
มิสซิสซิปปี	32	22
มิสซูรี	77	37
มอนทานา	19	20
เนบราสก้า	24	25
เนวาดา	12	17
นิวแฮมป์ไชร์	19	22
นิวเจอร์ซีย์	113	66
นิวเม็กซิโก	20	22

รัฐ	พรรคเดโมแครต	พรรคร่วมกัน
บอร์ค	282	123
โรคาโรไลนา	69	40
โรคาโกตา	14	17
ฮไอ	161	77
ลาโฮมา	42	34
กอน	39	29
ซิลเวเนีย	185	83
ไอส์แลนด์	23	13
โรคาโรไลนา	37	25
โรคาโกตา	19	22
นสซี	55	32
ัส	152	80
เ	20	21
มอนท์	12	19
เนียบ	64	51
ัน	58	87
วอร์จเนีย	35	18
เจน	75	34
ง	11	19
	57	22
	3,331	1,993

ตัวแทนของพรรคนี้จะเข้าประชุมพรรคระดับชาติ ซึ่งจะทำการตัดสินใจสุดท้ายว่าผู้ใดจะได้รับเลือกเป็นตัวแทนพรรค

สำหรับพรรคเดโมแครต ผู้เป็นตัวแทนพรรคต้องได้คะแนนเสียง 1,666 เสียง

สำหรับพรรคร่วมกัน ผู้เป็นตัวแทนพรรคต้องได้คะแนนเสียง 998 เสียง

การเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดี

การเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดี จะมีการตัดสินโดยวิธีการ 2 ขั้นตอนคือ

1. คะแนนเสียงประชาชน (Popular Vote)
2. คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral Vote)

คะแนนเสียงประชาชน (Popular Vote)

คะแนนเสียงประชาชน คือคะแนนที่ประชาชนลงคะแนนให้โดยตรงตามหน่วยเลือกตั้งต่าง ๆ โดยผู้มีสิทธิออกเสียงแต่ละคนมีคะแนนเสียงหนึ่งคะแนนเสียง ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ในบรรดารัฐต่าง ๆ นี้ที่รัฐใดประชาชนลงคะแนนเสียง ให้ผู้สมัครคนใดมากที่สุด ผู้สมัครคนนั้นจะได้คะแนนเสียงของรัฐนั้นไปทั้งหมด เช่นการเลือกตั้งในปี 1976 ในมลรัฐฮาวายซึ่งมีคะแนนเสียงผู้เลือกตั้ง 4 เสียง นายจิมมี คาร์เตอร์ ได้คะแนนเสียงประชาชน 147,375 เสียง (51%) และนายเจอร์ลด์ฟอร์ดได้ 140,003 เสียง (49%) ดังนั้นถึงแม้ว่าคะแนนเสียงประชาชนของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ จะชนะนายเจอร์ลด์ฟอร์ด เพียงเล็กน้อย แต่ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ก็ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งจากมลรัฐฮาวายทั้งหมดคือ 4 เสียง

คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral Vote)

เป็นคะแนนประจำรัฐ สำหรับเลือกตั้งประธานาธิบดี ซึ่งรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา กำหนดให้แต่ละรัฐมีจำนวนสมาชิกคณะผู้เลือกตั้ง ได้เท่ากับ จำนวนสมาชิกแห่งชาติ (Congress) ที่รัฐนั้นมีคือรวมจำนวนวุฒิสมาชิก (Senate) เข้ากับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (Representative) ซึ่งรัฐนั้นมี

สำหรับวุฒิสมาชิกนั้น รัฐธรรมนูญได้กำหนด ให้รัฐหนึ่งมีสมาชิกได้เพียงรัฐ : คน ส่วนจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในแต่ละรัฐจะไม่คงที่ แตกต่างกันไป จำนวนประชากรของแต่ละมลรัฐ รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ทำการสำรวจสำมะโนประชากร และเปลี่ยนแปลงจำนวนผู้แทนของแต่ละรัฐทุก ๆ 10 ปี การเปลี่ยนแปลงผู้แทนราษฎรนี้ ให้กระทำโดยสภาแห่งชาติจากปี 1792 ให้ถืออัตราประชากร 10 คนต่อผู้แทน 1 คน และจากปี 1861 เป็นต้นไปให้ปรับปรุงอัตราส่วน 100 คน ต่อผู้แทน 1 คน

ต่อมาหลังจากการกำหนดจำนวนผู้แทน ตามอัตราส่วนต่อประชากรในปี 1920 สภาแห่งชาติก็ยุติการกำหนดจำนวนผู้แทนตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด โดยมีพระราชกำหนดจำนวนสมาชิกสภาผู้แทน ค.ศ. 1929 ซึ่งกำหนดจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไว้คงที่คือ 435 คน โดยให้แต่ละรัฐแบ่งสัณฐานส่วนกันตามสัดส่วนจำนวนประชากรแต่ละรัฐเปรียบเทียบกัน ดังนั้นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของแต่ละรัฐมากน้อยสุดแต่จำนวนประชากรของตนจะเป็นสัดส่วนเท่าไรต่อประชากรของรัฐอื่นในนิวยอร์ก ในการเลือกตั้งปี 1968 มีจำนวนประชากรมากที่สุด เป็นอันดับ 1

มีสิทธิมีผู้แทนราษฎรได้ถึง 42 คน ในขณะที่รัฐแคลิฟอร์เนียมีผู้แทนราษฎรได้ 38 คน แต่ในการเลือกตั้งปี 1972 รัฐแคลิฟอร์เนียกลับมีจำนวนผู้แทนราษฎรได้ถึง 43 คน เพราะจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นกลายเป็นรัฐที่มีพลเมืองมากที่สุด แต่นิวยอร์คแม้ว่าประชากรจะเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากเท่าแคลิฟอร์เนีย จะเหลือจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพียง 40 คน ดังนั้นจำนวนสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีในปัจจุบันจะมี 538 คน เท่ากับสมาชิกวุฒิสภา 100 คนจาก 50 รัฐและสภาผู้แทนราษฎรทุกรัฐรวม 435 คน และอีก 3 คนเป็นผู้แทนจากดิสมิทริก ออฟ โคลัมเบีย

จะเห็นว่าคณะผู้เลือกตั้ง จะมีจำนวนเท่ากับจำนวนวุฒิสมาชิกและสภาผู้แทนราษฎรรวมกันในแต่ละรัฐ ดังเช่นรัฐฮาวายมีผู้แทนในสภาผู้แทนราษฎร 3 คน รวมวุฒิสมาชิก 2 คน

ดังนั้นรัฐฮาวายจึงมีคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง 5 คะแนน เมื่อรวมคณะผู้เลือกตั้งทั่วประเทศจะได้ 538 คน คณะผู้เลือกตั้งคนหนึ่งนับหนึ่งเสียงคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral Vote) ที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคใด ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งเป็นเสียงข้างมาก จะได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี โดยมีเสียง 270 เสียงขึ้นไป

สำหรับการคัดเลือกสมาชิกผู้เลือกตั้งนั้น รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดไว้ว่า จะต้องไม่เป็นวุฒิสมาชิก หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือเจ้าหน้าที่ในองค์การใดของรัฐวิสาหกิจและของราชการ ส่วนกระบวนการคัดเลือกผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งนั้นแตกต่างกันออกไปในแต่ละมลรัฐ ในปีค.ศ. 1968 สืบ

รัฐใช้วิธีการคัดเลือกโดยแต่ละพรรคการเมือง ในที่ประชุมพรรคระดับรัฐเกียรรัฐกำ-
 หนดการคัดเลือกด้วยหน่วยอื่นของพรรคการเมือง และรัฐเพนซิลวาเนีย ให้ผู้สมัคร
 เป็นประธานาธิบดี คัดเลือกผู้สมัครเป็นคณะผู้เลือกตั้งของพรรคตนด้วยตนเอง

จำนวนสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งในแต่ละรัฐ มีดังนี้

อัลบามา	9	คน
อะลาสกา	3	คน
อาร์โซนา	6	คน
อาร์แคนซอส	6	คน
แคลิฟอร์เนีย	45	คน
โคโลราโด	7	คน
คอนเนคติกัท	8	คน
เดลาแวร์	3	คน
ดิสตริกออฟโคลัมเบีย	3	คน
ฟลอริดา	17	คน
จอร์เจีย	12	คน
ฮาวาย	4	คน
ไอดาโฮ	4	คน
อิลลินอยส์	26	คน
อินเดียนา	13	คน
ไอโอวา	8	คน

แกนซ์ส์	7	คน
เคนตักกี	9	คน
หลุยเซียนา	10	คน
เมน	4	คน
แมร์แลนด์	10	คน
แมสซัสซุเซตส์	14	คน
มิชแกน	21	คน
มินเนสโซตา	10	คน
มิสซิสซิปปี	7	คน
มิสซูรี	12	คน
มอนทานา	4	คน
เนบราสก้า	5	คน
เนวาดา	3	คน
นิวแฮมป์เชอร์	4	คน
นิวเจอร์ซีย์	17	คน
นิวเมกซิกโก	4	คน
นิวยอร์ก	41	คน
นอร์ทคาโรไลนา	13	คน
นอร์ธ ดาโกตา	3	คน
โอไฮโอ	25	คน

อกลาโฮมา	8	คน
วเรกอน	6	คน
เมนซิลวาเนีย	27	คน
เด ไอส์-แลนด์	4	คน
กัท คาร์โรไลนา	8	คน
กัท คาร์โกตา	4	คน
นเนสซี	10	คน
กซัส	26	คน
กัท	4	คน
วรัมอนท์	3	คน
เวอร์จิเนีย	12	คน
ซิงตัน	9	คน
เท เวอร์จิเนีย	6	คน
คอนซัน	11	คน
โอมีง	3	คน
	538	คน

จะเห็นได้ว่าการเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีมี 2 ขั้นตอน คือคะแนนเสียง
 ประชาราษฎร์ (Popular Vote) และคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral Vote)

เมื่อประชาชนของรัฐได้ออกเสียงลงคะแนนเลือกประธานาธิบดี คะแนนเสียงที่เรียกว่าคะแนนเสียงประชาชน (Popular Vote) ของพวกเขาจะถูกนับ และผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงข้างมากของรัฐนั้น ๆ ก็จะได้คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral Vote) ของรัฐนั้นไปทั้งหมด ดังตัวอย่าง การเลือกตั้ง ค.ศ. 1976 ระหว่าง นายเจอร์ลด์ ฟอर्ड กับ นายจิมมี คาร์เตอร์ ในรัฐฮาวาย คะแนนเสียงประชาชนของนายจิมมี คาร์เตอร์ 147,375 เสียง (51%) ส่วนนายเจอร์ลด์ ฟอर्ड ได้คะแนนเสียงประชาชน 140,003 เสียง (49%) ดังนั้นในรัฐฮาวาย นายจิมมี คาร์เตอร์ จะได้คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งไปทั้งหมดคือ 4 คะแนน

จึงเห็นได้ว่า นายจิมมี คาร์เตอร์ ชนะนายเจอร์ลด์ ฟอर्ड อย่างหวุดหวิด แต่ นายจิมมี คาร์เตอร์ ได้คะแนนคณะผู้เลือกตั้งแต่ผู้เดียว และนายเจอร์ลด์ ฟอर्ड จะสูญเสียคะแนนรัฐฮาวายโดยไม่ได้แม้แต่คะแนนเดียว และเมื่อรวมคะแนนคณะผู้เลือกตั้งทุกรัฐทั่วประเทศแล้ว นายจิมมี ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 297 เสียง นายเจอร์ลด์ ฟอर्ड ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 241 เสียง ดังนั้นนายจิมมี คาร์เตอร์ จึงชนะได้รับการเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดี

อย่างไรก็ตามมีหลายครั้งที่คะแนนเสียงประชาชนในบางรัฐชนะกันหวุดหวิด แต่บางรัฐชนะกันมาก ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีบางครั้งถึงแม้ว่าคะแนนเสียงประชาชนทั่วประเทศจะได้รับมากกว่าแต่คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งแพ้ ผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งมากกว่าจึงชนะได้ตำแหน่งประธานาธิบดี เช่นการเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. 1876 ที่นายรูเชอร์ฟอร์ด บี เฮยส์ ชนะคู่แข่งกัน คือ นายแซม มูเอลเจ ทิลเดน เพียงหนึ่งคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง แต่คะแนนเสียงประ-

LIART

คนแพ้และได้เป็นประธานาธิบดี อีกครั้งหนึ่งของการเลือกตั้งซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดี
ปี ค.ศ. 1888 ท่อดีตประธานาธิบดี/โกรเวอร์ คลีฟแลนด์ แพ้คะแนนเสียง คณะผู้เลือก
กันายเบนจามิน แฮร์สัน แม้ว่าชนะคะแนนเสียงประชาชนก็ตาม

สำหรับกรณี เมื่อมีการเลือกตั้งผู้สมัครรับเลือกเป็นประธานาธิบดีมากกว่า 2
และไม่มีผู้สมัครคนใด ได้รับคะแนนเลือกประธานาธิบดีข้างมาก การเลือกประธานา-
ดิตกเป็นหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎร ชื่อของผู้สมัคร 3 คน ที่ได้คะแนนเลือกประ-
ธาธิบดีสูงกว่าผู้อื่นจะถูกเสนอ ในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกของสภาผู้-
ราษฎร จะออกเสียงลงคะแนนเลือกคนใดคนหนึ่งเป็นประธานาธิบดี โดยผู้แทนราษ-
ฏและรัฐ ไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใดก็ตามจะมีสิทธิลงคะแนนเลือกประธานาธิบดี ได้
รัฐละหนึ่งคะแนนเท่ากันหมด

จากการที่คะแนนเสียงประชาชน (Popular Vote) ของผู้สมัครชนะในรัฐใด รัฐ
ได้คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งของรัฐไปทั้งหมด ทำให้ผู้สมัครประธานาธิบดีมีเข้า
ในการรณรงค์หาเสียง ในรัฐใหญ่ที่คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งสูงเช่น รัฐแคลิ-
เนีย (45 เสียง) และนิวยอร์ก (41) เพราะผู้ใดที่ชนะคะแนนเสียงประชาชน
(lar Vote) ในรัฐดังกล่าวแม้เพียง 1 คะแนน ก็จะได้คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง
(oral Vote) ไปทั้งหมด ดังนั้นผู้สมัครประธานาธิบดีคนใดได้รับความนิยชมจากประ-
ส่วนใหญ่ ในรัฐใหญ่ๆ เพียง 11 รัฐ คือ แคลิฟอร์เนีย (45) นิวยอร์ก (41)
วาเนีย (27) อิลลินอยส์ (26) เท็กซัส (26) โอไฮโอ (25) มิชิแกน (21)
ก (17) นิวเจอร์ซีย์ (17) แมสซัสซุเซตส์ (14) และอินเดียนา (13) หรือนอร์ธ-

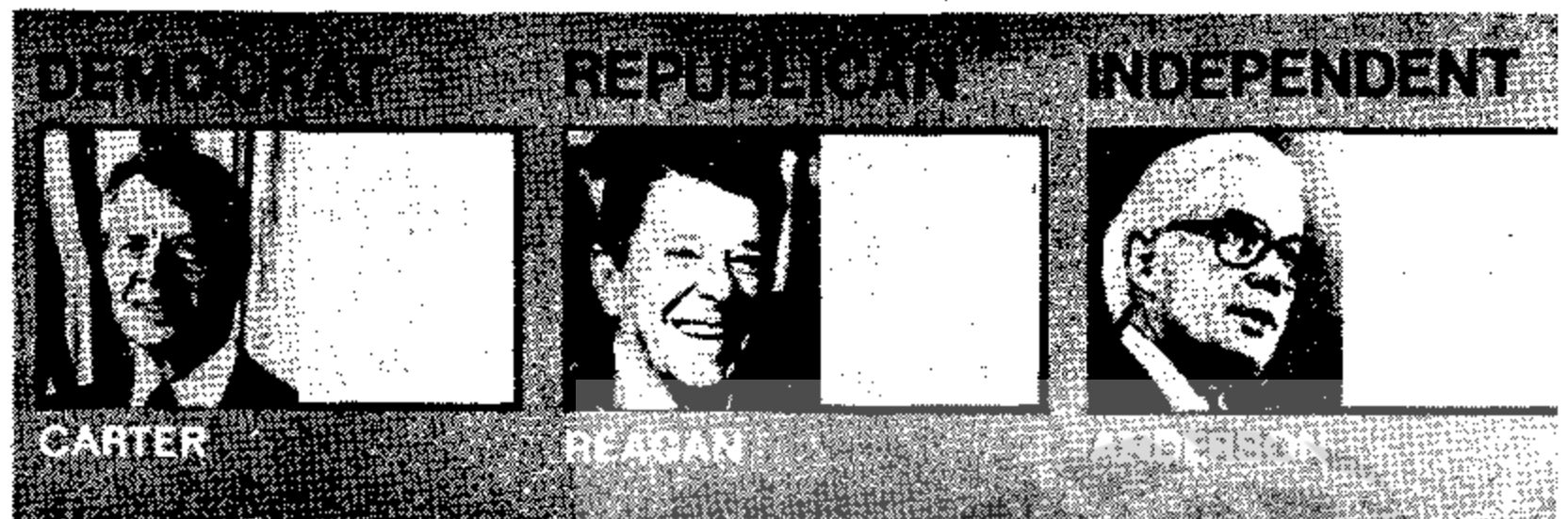

แคโรไลนา (13) เท่านั้น ก็จะได้เป็นประธานาธิบดี เพราะคะแนนเสียงจากคณะผู้
เลือกตั้งจะได้ถึง 270 เสียงโดยไม่ต้องอาศัยคะแนนจากรัฐอื่น

การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 2523

ในปี 2523 นี้ เป็นปีที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีการ
กำหนดให้กระทำกันในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2523 ซึ่งพรรคต่าง ๆ ก็ได้ทำการคัด-
เลือกเพื่อหาตัวแทนพรรค สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีแล้ว

สำหรับพรรคเดโมแครต มีสมาชิกพรรคที่สมัครแข่งขันเป็นตัวแทนพรรคใน
การชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐคือ นายจิมมี คาร์เตอร์ และนายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี
บุคคลทั้งสองได้ทำการแข่งขันเพื่อจะให้ได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนพรรค ซึ่งทางพรรค
ได้กำหนดให้มีการแข่งขันเบื้องต้น โดยผู้สมัครทั้งสองนำบุคคลใดก็ได้คะแนนเสียงการ
เลือกตั้งขั้นต้น 1,666 เสียงขึ้นไปผู้นั้นก็จะชนะการแข่งขันขั้นต้น ซึ่งเป็นคะแนน 51%
ของผู้แทน 3,331 คน ที่จะเข้าไปประชุมพรรคเดโมแครตในกรุงนิวยอร์ก และได้
กำหนดให้มีการประชุมพรรคในเดือนสิงหาคม ที่รัฐนิวยอร์กเพื่อลงมติในการเลือกผู้แทน
อีกครั้งหนึ่ง

LIART

สำหรับพรรคพลังกัน มีสมาชิกพรรคที่สมัครแข่งขันเป็นตัวแทนพรรค ใน
ตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐ คือ นายโรแลนด์ เรแกน นายจอห์น แอนเดอร์สัน
บยอร์จ บู้ช ซึ่งทั้งหมดนี้ได้ทำการแข่งขันขั้นต้น โดยผู้ใดได้คะแนน 998 เสียง
จะชนะการแข่งขันขั้นต้น ซึ่งเป็นคะแนน 51% ของผู้แทน 1,993 คนที่จะเข้า
มพบพรรคพลังกันในเมืองเดทรอยต์ และได้กำหนดให้มีการประชุมพรรคในเดือน
เมษายนที่เมืองเดทรอยต์เพื่อลงมติในการเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง

นายจอห์น แอนเดอร์สัน แพ้การเลือกตั้งขั้นต้น ในหลายรัฐจึงประกาศ
ว่าแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีโดยสมัครเป็นพรรคอิสระ

การแข่งขันเบื้องต้น ของพรรคเดโมแครต ระหว่าง นายจิมมี่ คาร์เตอร์ กับ
เวิร์ด เคนเนดี ผลปรากฏว่า

จะแนเสียงของการแข่งขันเบื้องต้นทำให้ นายจิมมี่ คาร์เตอร์ ได้ผู้แทน

จะแนเสียงของการแข่งขันเบื้องต้นทำให้ นายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี ได้ผู้แทน

นายจิมมี่ คาร์เตอร์ ได้เสียงเกินจากที่กำหนด 1,666 เสียง ถึง 285 เสียง เท่า
นายจิมมี่ คาร์เตอร์ จะมีโอกาสได้เป็นตัวแทนพรรค สำหรับนายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี
วนผู้แทนจะไม่ถึง 1,666 เสียง ยังประกาศสุดต่อเพราะทางพรรคจะทำการคัด
ท้ายในการประชุมพรรคระดับชาติในเดือนสิงหาคม

เหตุการณ์ที่วุฒิสมาชิกเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ประกาศตัด

1. นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ได้ตัวแทนพรรคในรัฐต่าง ๆ เป็นรัฐที่มีคนอยู่มาก และมีความสำคัญในแง่รัฐที่เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรม เช่น รัฐนิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ แมสซัสเซตส์ คอนเนตทิคัท เพนซิลวาเนีย แคลิฟอร์เนีย รวมทั้งวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งเป็นเมืองหลวง

2. นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี มีความคิดขัดแย้งกับ นายจิมมี่ คาร์เตอร์ เกี่ยวกับนโยบายเศรษฐกิจของประธานาธิบดี คาร์เตอร์ ว่าเป็นภาระหนักแก่ประชาชนอเมริกา เนื่องจากอัตราเงินเฟ้อสูงและอัตราดอกเบี้ยสูงซึ่ง นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี เสนอให้ควบคุมราคาสินค้าและอัตราค่าแรงงาน ซึ่งประธานาธิบดี คาร์เตอร์ ไม่เห็นด้วย

3. นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ได้เสนอข้อเรียกร้องต่อที่ประชุมใหญ่ของพรรค เป็นขั้นตอนสุดท้าย ในการตัดสินใจให้ที่ประชุมใช้วิธีเลือกตัวแทนของพรรคโดยเสรี ไม่จำเป็นที่ผู้เลือกตัวแทนพรรคจะต้องทำตามผลการเลือกตั้งขั้นต้นตามรัฐต่าง ๆ นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ก็ได้ทำการหาเสียงกับตัวแทนพรรคต่าง ๆ เพื่อที่จะให้ตัวแทนพรรคสนับสนุนให้ใช้วิธีการเลือกตัวแทนของพรรคโดยเสรี ซึ่งนายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี แสดงให้เห็นว่าประชาชนที่ชอบอนุรักษ์นิยมจะเลือก นายโรนัลด์ เรแกน ส่วนประชาชนที่ชอบเสรีนิยมหรือพวกที่สนับสนุน นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี จะไปลงคะแนนให้นายจอห์น แอนเดอร์สัน เพราะประธานาธิบดี คาร์เตอร์ มีนโยบาย อยู่กึ่งกลางอาจแพ้ นายโรนัลด์ เรแกนได้

ชุมพรรคระดับชาติ ของพรรคเดโมแครต

การประชุมพรรคระดับชาติ ของพรรคเดโมแครต ในวันที่ 11 - 14 สิงหาคม
ประชุมพรรคได้ทำการเลือกตัวแทนของพรรค ไปแข่งขันชิงตำแหน่งประธานา-
ยलगมติไม่เห็นด้วยกับข้อเรียกร้องของนายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี^๕ ให้ใช้ระบบเสรี
เลือกตัวแทนพรรค โดยมีคะแนนเสียงดังนี้

คะแนนเสียงไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอ นายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี ^๕	1,936.4	เสียง
คะแนนเสียงสนับสนุน	1,390.6	เสียง
ผู้ไม่ออกเสียง	4	คน

พรรคได้ใช้คะแนนตามการเลือกตั้งขั้นต้น โดยตัวแทนที่ทำการเลือกตั้งขั้นต้น
ให้นายจิมมี่ คาร์เตอร์ ต้องลงคะแนนให้นายจิมมี่ คาร์เตอร์ และตัวแทนที่ท
เลือกตั้งขั้นต้นออกเสียงให้นายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี^๕ ต้องลงคะแนนเสียงให้กับนายเอ็ด-
นดีซึ่งปรากฏว่านายจิมมี่ คาร์เตอร์ ได้เป็นตัวแทนพรรคเดโมแครต ในการไป
ตำแหน่งประธานาธิบดี

ดังนั้นนายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี^๕ จึงได้ตกลงขอลงมือออกจากการแข่งขัน และยืนยัน
เพื่อล้มล้างหลักการข้อบังคับของพรรคให้ใช้ระบบเสรี และนายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี^๕
นโยบายเศรษฐกิจ และได้รับการสนับสนุนจากพรรคเป็นอย่างมาก ซึ่งนายจิมมี่-
เอมรับนโยบายเศรษฐกิจ 3 ข้อ ของนายเอ็ดเวิร์ด เคนเนดี^๕ นำไปใช้เพื่อสร้าง
ค ในการรณรงค์ เลือกตั้ง

นโยบายของนายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ที่ได้รับการสนับสนุน

1. โครงการ การสร้างงานซึ่งต้องใช้จ่าย เงินถึง 12 พันล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 240,000 ล้านบาท

2. โครงการต่อสู้กับการว่างงาน และการขจัดอัตราดอกเบี้ยซึ่งนายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ถือว่าโครงการดังกล่าวนี้ เป็นเครื่องมือต่อสู้กับภาวะเงินเฟ้อ ซึ่งนับวันจะเพิ่มสูงขึ้นในสหรัฐอเมริกา

ผลของที่ประชุมพรรค นายจิมมี่ คาร์เตอร์ ได้รับเลือกเป็นตัวแทนพรรคสมัครชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี และให้นาย วอร์เตอร์ มอนเตล เป็นผู้สมัครรองประธานาธิบดี

การแข่งขันเบื้องต้น ของพรรครีพับลิกัน ระหว่างนายโรนัลด์ เรแกน นายจอห์น แอนเดอร์สัน และนายฮอร์จ บู้ช นั้น นายจอห์น แอนเดอร์สัน ได้ลาออกจากพรรค และสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามพรรคอิสระ

สำหรับการแข่งขันเบื้องต้นของนายโรนัลด์ เรแกน ปรากฏว่า

นายโรนัลด์ เรแกน ได้ผู้แทน 1,463 คน

นายฮอร์จ บู้ช ได้ผู้แทน 270 คน

ดังนั้นนายโรนัลด์ เรแกน ได้รับเลือกเป็นตัวแทนพรรค เพราะได้ทั้งเสียงสนับสนุนข้างมากด้วยคะแนนรวมทั้งหมด 1,449 เกินกว่าจำนวนที่ตั้งไว้คือ 998 เสียง และนายฮอร์จ บู้ชเองก็ยอมถอนตัวออกจากการชิงชัย เป็นตัวแทนพรรคอย่างเป็นทางการ ในระหว่างทำการแข่งขันเบื้องต้นและหันมาให้การสนับสนุนนายโรนัลด์ เรแกน แทน

ประชุมพรรคระดับชาติ ของพรรคร่วมกัน

การประชุมใหญ่ของพรรคร่วมกัน ในเดือนกรกฎาคม 2523 ที่เมืองเดทรอยต์ ระบุได้ลงมติให้นายโรแลนด์ เรแกน เป็นตัวแทนของพรรคเข้าแข่งขันรับเลือกตั้ง ประธานาธิบดี (และนายฮอร์จัมบูช เป็นรองประธานาธิบดี) เนื่องจากผู้สมัครแข่งขัน นายโรแลนด์ เรแกน คือ นายฮอร์จัมบูชถอนตัวจากการแข่งขันจึงทำให้ นายโรแลนด์ เรแกน เป็นผู้แทนพรรคชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดี

ส่วนนายจอห์น แอนเดอร์สัน วุฒิสมาชิกจากรัฐอิลลินอยส์ ซึ่งสมัครเข้าแข่งขัน ประธานาธิบดีพรรคอิสระ คาดว่าจะมีคะแนนเสียงน้อยต่อการแข่งขันตำแหน่งประธานาธิบดี

ผลการสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีปี 2523

ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี พรรคเดโมแครต คือ นายจิมมี่ คาร์เตอร์
 ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี พรรคร่วมกัน คือ นายโรแลนด์ เรแกน
 ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี พรรคอิสระ คือ นายแอนเดอร์สัน

ผู้ทำการสำรวจประชามติการเลือกตั้งว่า การแข่งขันทั้ง 3 คนนั้น

นายโรแลนด์ เรแกน	ได้คะแนนสนับสนุนร้อยละ	36
นายจิมมี่ คาร์เตอร์	ได้คะแนนสนับสนุนร้อยละ	34
นายจอห์น แอนเดอร์สัน	ได้คะแนนสนับสนุนร้อยละ	23
ผู้ที่ไม่แน่ใจว่าจะลงให้ใครร้อยละ		7

เป็นการแข่งขันเพียงสองคนระหว่าง นายโรแลนด์ เรแกน กับ นายจิมมี่ คาร์เตอร์

นายโรแลนด์ เรแกน ได้คะแนนสนับสนุนร้อยละ	44
นายจิมมี่ คาร์เตอร์ ได้คะแนนสนับสนุนร้อยละ	42
ผู้ที่ไม่แน่ใจว่าจะลงให้ใคร ร้อยละ	14

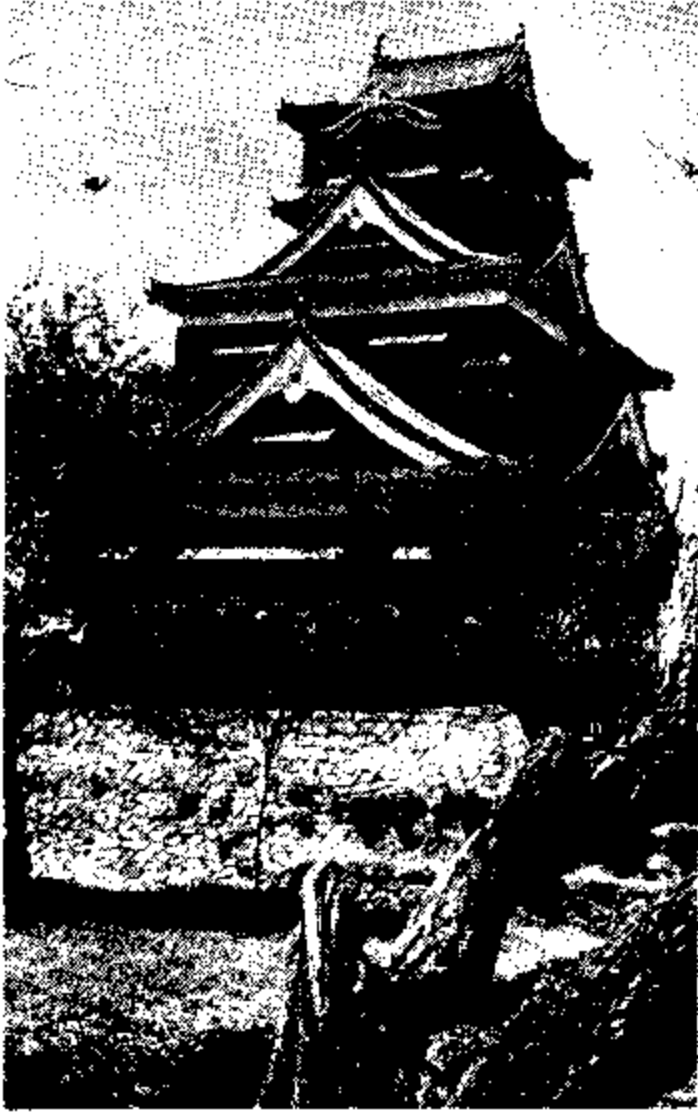
ซึ่งการเลือกตั้งครั้งนี้ได้มีการสำนัษฐานกันว่า นายจิมมี่ คาร์เตอร์ อาจจะเสี่ยคะแนนเสียงของประชาชนที่สนับสนุน นายเอ็ดเวิร์ด เคเนดี ซึ่งมีความคิดทางเสรีนิยมไปให้กับนายจอห์น แอนเคอร์สัน และผู้ที่มีความคิดทางอนุรักษ์นิยมไปให้กับ นายโรแลนด์ เรแกน เพราะนายจิมมี่ คาร์เตอร์ เป็นผู้ที่มีนโยบายกลางๆอย่างไรก็ตามไม่มีใครในโลกนี้สามารถทำนายด้วยความมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ผู้ใดจะชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2523 นี้ ดังนั้นนักพยากรณ์การเลือกตั้งทั้งหลายคงจะพึงผลการเลือกตั้งครั้งนี้ด้วยความระทึกใจ

ภาษีอากรเป็นรายได้ส่วนสำคัญของประเทศ
ชาติที่เก็บ ได้จาก ประชาชน ผู้มี รายได้ แล้วนำ
ไปใช้ในการบริหารและพัฒนาความเจริญ ก้าว
หน้า แต่ประเทศไทยจึงได้สรรหากระบวนการ
ต่างๆ ที่เก็บภาษีให้ได้ผลคุ้มค่าและมีประสิทธิ-
ภาพสูง ปัญหาของการดำเนินงานที่จะรักษา
ผลประโยชน์ ของคนจึงเป็นสิ่งที่เผชิญอยู่เสมอ
ทั้งฝ่ายผู้จัดเก็บ และฝ่ายผู้เสียภาษี ฉะนั้นจึง
ต้องมีวิธีการเพื่อหาข้อยุติให้เกิดความเป็นธรรม
ในประเทศไทย หากผู้เสียภาษีมียุทธศาสตร์ข้อ
การชำระในชั้นแรกก็อาจอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ
พิจารณาการอุทธรณ์กรมสรรพากรได้ หาก
ยังไม่ยอมรับ มติ นั้น ก็อาจจะอุทธรณ์ต่อไป ยัง
ศาลชั้นต้นเพื่อพิจารณาคือไป

การอุทธรณ์การประเมินภาษีของญี่ปุ่นที่เป็น
บทความในฉบับนี้ ก็เพื่อเป็นแนวทางเปรียบเทียบ
เทียบ ให้ผู้อ่าน ได้ทราบถึง กระบวนการ อีกรูป
หนึ่งของ ประเทศ ที่มีความมั่นคง ในเศรษฐกิจ
และมีระบบการเก็บภาษีที่ได้รับผลสำเร็จ ประ-
เทศหนึ่ง

การอุทธรณ์

การประเมินภาษีอากรในประเทศญี่ปุ่น

โดย อธิป จิตต์สำเร็จ

ให้คำตัดสิน สำหรับ การ คัดค้าน ที่เกี่ยวกับ
ด้านบริหาร (ADMINISTRATIVE
PROTEST) โดยหน่วยงานบริหาร
(ADMINISTRATIVE AGENCY) ซึ่ง
กรณีเช่นนี้เรียกว่าหลักการอุทธรณ์หลังจาก
การคัดค้าน ด้านบริหาร (PRINCIPLE OF
PETITION AFTER THE ADMINIS-
TRATIVE PROTEST)

เมื่อผู้เสียภาษีต้องการคัดค้านการละเมิด
สิทธิอันชอบธรรมของตน ที่ถูกกล่าวหา
โดยเจ้าหน้าที่ ภาษี ในเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับ
ภาษีแห่งชาติ การคัดค้านเช่นนี้จะถูกพิจารณา
ตรวจสอบ และสามารถ ผ่อนผัน ให้ผู้เสีย
ภาษีในชั้นต้นได้โดยเป็นการ คัดค้านที่เกี่ยว
กับด้านบริหารและอาจผ่านทาง การอุทธรณ์
ต่อศาล การดำเนินคดีโดยหลักการแล้วจะ
นำคดีขึ้นสู่ศาลเลยไม่ได้เว้นเสียแต่ได้มีการ

การคัดค้านด้านบริหารเป็นกรณีพิเศษ
ภาษี (และผู้ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้อง)
สามารถยื่นคำคัดค้าน ต่อหน่วยงาน บริหาร
เพื่อขอให้ยกเลิกหรือแก้ไขการประเมินรวม
ทั้งการแก้ไขและการวินิจฉัยภาษี คำคัด

(๑) โปรดดู "Outline of Japanese Tax Administration" Chapter 16

หน้า ๗๖ ถึง ๗๐.

คำสั่งบริหารครั้งแรกให้ยื่นต่อหน่วยงานบริหารซึ่งได้กำหนด (DISPOSITION) การประเมินขั้นแรก ซึ่งหน่วยงานคือ ผู้อำนวยการสำนักงานภาษี (THE DIRECTOR OF THE TAX OFFICE) เรียกว่าการขอให้ทำการสอบสวนใหม่

ถ้าผู้เสียภาษีไม่พอใจคำวินิจฉัยหรือคำตัดสินของหน่วยงานบริหาร ผู้เสียภาษีสามารถที่จะยื่นคำขอเพื่อให้พิจารณาใหม่ต่อหน่วยงานบริหารระดับสูงขึ้นไปอีก ถ้าเป็นกรณีภาษีแห่งชาติการร้องขอให้พิจารณาใหม่จะต้องยื่นคำร้องขอ ต่อคณะกรรมการภาษีแห่งชาติ (NATIONAL TAX TRIBUNAL) ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของทบวงภาษีแห่งชาติ

๑. การคัดค้านการบริหารต่อสำนักงานบริหารภาษี (หรือหน่วยงานบริหาร)

การร้องขอให้สอบสวนใหม่

หลักการในการร้องขอให้ทำการสอบสวนใหม่นั้น เจ้าหน้าที่ภาษีซึ่งมีตำแหน่งในข้อขัดแย้งนั้น จะดำเนินการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทอย่างรวดเร็ว โดยใช้วิธีการอย่างง่าย ๆ สำหรับที่จะหาข้อแก้ไขสำหรับสิทธิและประโยชน์ของผู้เสียภาษีนอกเหนือจากการที่จะให้มีการปฏิบัติการบริหารให้ถูกต้อง

เมื่อได้รับคำร้องขอให้ทำการสอบสวนใหม่ สำนักงานภาษีย่อมจะพิจารณาคำร้องขอและพิจารณาว่าคำร้องมีเหตุผลหรือไม่ งานเกี่ยวกับการพิจารณาตรวจสอบและสอบสวนจะถูกมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีตำแหน่งสูงกว่า เจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งได้พิจารณาตัดสินในขั้นแรกทั้งนี้เพื่อให้ได้คำวินิจฉัยที่ยุติธรรมและสมความมุ่งหมาย

สำนักงาน ภาษีขนาดใหญ่ จะมีพนักงานพิเศษ ที่จะรับมอบงานไปดำเนินการเกี่ยว

กับคำร้องขอให้สอบสวนใหม่ และถึงแม้ว่าจะได้มีการยื่นคำร้องขอให้มีการสอบสวนใหม่ (๑) คำสั่งครั้งแรกของพนักงานระดับต้นยังคงมีความสมบูรณ์อยู่ และจะมีการดำเนินการไปตามคำตัดสินอย่างไม่หยุดยั้ง

การร้องขอให้พิจารณาใหม่ ถ้าผู้เสียหายไม่พอใจคำตัดสินของผู้อำนวยการสำนักงานภาษี (Director of the Taxation Office or the Regional Commissioner of the Regional Taxation Bureau) หรือผู้อำนวยการภาคของสำนักงานภาษีภาค ผู้เสียหายก็สามารถยื่นคำร้องให้พิจารณาใหม่ต่อประธานคณะกรรมการภาษี แห่งชาติภายในหนึ่งเดือนนับจากวันที่ได้รับทราบคำตัดสินข้างต้น

การร้องขอ ให้พิจารณา ใหม่ สามารถ ยื่น โดยตรง ต่อ คณะ กรรมการ ภาษี แห่งชาติ โดยไม่ต้องดำเนินการเกี่ยวข้องกับคำร้องขอให้สอบสวนใหม่ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขแบบฟอร์มภาษีรายได้ (INCOME TAX) และภาษีนิติบุคคล (CORPORATION TAX)
๒. ในกรณี เกี่ยวข้อง กับ คำตัดสิน ของ ผู้ อำนวยการ ภาษี ภาค ของ สำนักงาน ภาษี ภาค
๓. ในกรณีที่ผู้เสียหายไม่ได้รับการ แจ้งให้ทราบ เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ที่จะยื่นคำร้องขอให้สอบสวนใหม่

คณะกรรมการภาษีแห่งชาติ (FUFUKU SHIMPAN-JO)

คณะกรรมการภาษีแห่งชาติตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการให้คำตัดสินต่อคำร้อง

(๑) คู่มือที่ ๑ ประกอบ

ขอให้พิจารณาใหม่ที่เกี่ยวข้องกับภาษีแห่งชาติ ทั้งนี้ในกรณีที่ได้มีการตัดสินอย่างอิสระแล้วโดยสำนักงานที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและการเก็บภาษีเช่นว่านี้ (NATIONAL TAX) คณะกรรมการภาษีแห่งชาติมีสำนักงานอยู่ในกรุงโตเกียวและเป็นสาขาที่ขึ้นอยู่กับทบวงภาษีแห่งชาติ (National Tax Administration Agency) คณะกรรมการภาษีแห่งชาติประกอบด้วยคณะกรรมการภาค ๑๒ คณะ และสำนักงานสาขา ๘ สาขาในเมืองใหญ่ๆ

คณะกรรมการภาษีแห่งชาติตั้งขึ้นในเดือนพฤษภาคม ๑๙๗๐ เพื่อปกป้องสิทธิของผู้เสียภาษีให้ได้รับความคุ้มครองอย่างเต็มที่

คณะกรรมการภาษีแห่งชาติประกอบด้วยประธาน ๑ นาย รองประธานจำนวนหนึ่ง ผู้พิพากษาและผู้ช่วยผู้พิพากษาจำนวนหนึ่ง รวมทั้งผู้ตรวจสอบและกองงานบริหารผู้พิพากษา (๑๖๕ นาย) และผู้ช่วยผู้พิพากษา (๗๗ นาย) รับผิดชอบในการตรวจสอบคำร้องขอให้พิจารณาใหม่และมีผู้ตรวจสอบ ๑๔๐ นาย ซึ่งจะเป็นผู้ดำเนินการตามสายงานภายใต้การควบคุมของผู้พิพากษา

ประธานคณะกรรมการแต่งตั้งโดยผู้ว่าการของทบวงภาษีแห่งชาติ (NTA) ด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ส่วนผู้พิพากษานั้นแต่งตั้งมาจากกลุ่มผู้พิพากษาศาลแพ่งที่ชำนาญ จากเจ้าหน้าที่ภาษหรือจากข้าราชการตำแหน่งสูงในสายงานข้าราชการพลเรือน การตรวจสอบคำร้องขอให้พิจารณาใหม่โดยคณะกรรมการภาษีแห่งชาติกระทำขึ้นโดยอาศัยคำร้องขอให้พิจารณาใหม่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งยื่นโดยผู้เสียภาษีและคำตอบเป็นลายลักษณ์อักษรยื่นโดยเจ้าหน้าที่ภาษซึ่งได้ให้คำตัดสิน คำโต้แย้งเป็นลายลักษณ์อักษรและหลักฐานเอกสารซึ่งยื่นโดยผู้เสียภาษี ผู้เสียภาษีได้รับ

โอกาสให้แสดงความคิดเห็นด้วยวาจา ผู้พิพากษาที่กระทำหน้าที่พิจารณาสามารถที่จะ สอบถามผู้เชี่ยวชาญรวมทั้งเจ้าหน้าที่ภาษีและพยานแล้วตรวจสอบสมุดบัญชี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ประธานคณะกรรมการภาษีแห่งชาติจะเป็นผู้ตัดสินกรณีเช่นนี้โดยอาศัยคำวินิจฉัยที่ข่มมาโดยผู้พิพากษาที่กระทำหน้าที่พิจารณาคดี

ในกรณีคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะถูกเพิกถอน ถ้าในกรณีคำร้องขอเช่นนั้นมีเหตุผลอยู่บ้างคำตัดสินที่ให้ไว้แล้วจะถูกยุบเลิกไปทั้งหมดหรือบางส่วนหรือแก้ไข ถ้าการแก้ไขเช่นว่านี้ไม่เป็นเหตุให้เสียประโยชน์ของผู้เสียภาษี

ถ้าคำตัดสินมีข้อผิดพลาดของกฎหมาย และกฎข้อบังคับ แตกต่างไปจาก คำตัดสินของผู้อำนวยการทบวงภาษีแห่งชาติ หรือเมื่อคำตัดสินเช่นว่านี้อาจจะกลายเป็นบรรทัดฐานที่สำคัญ (PRECEDENT) ในกรณีเช่นนี้ประธานของคณะกรรมการภาษีแห่งชาติจะต้องได้รับคำอนุมัติจากผู้อำนวยการทบวงภาษีแห่งชาติก่อน

การปฏิบัติเช่นว่านี้ทำไปเพื่อป้องกันข้อแตกต่าง และข้อขัดแย้งในการแปลความหมายของกฎหมายและกฎข้อบังคับระหว่างคณะกรรมการภาษีแห่งชาติ และทบวงภาษีแห่งชาติ เมื่อผู้อำนวยการทบวงภาษีแห่งชาติออกคำสั่งแก่ คณะกรรมการภาษีแห่งชาติจะต้องคำนึงถึงคำวินิจฉัยของสภาภาษีแห่งชาติ (NATIONAL TAX COUNCIL) อันประกอบด้วยบุคคลที่มีได้เป็นข้าราชการ ในขั้นตอนเมื่อมีการยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่นั้น คำตัดสินของฝ่ายบริหารจะยังสมบูรณ์อยู่ และการที่จะปฏิบัติตามคำตัดสินนั้นก็ยังไม่ถูกยับยั้งเพียงแต่ว่าทรัพย์สินที่ถูกยึดเพื่อเป็นค่าภาษีแห่งชาติในหลักการแล้วจะไม่ถูกจำหน่ายจนกว่าจะได้มีการตัดสินคำร้องขอให้พิจารณาใหม่

การฟ้องร้อง

ในการฟ้องร้องคดีนั้นศาลแพ่งซึ่งเป็นฝ่ายที่สาม ซึ่งเป็นอิสระและยุติธรรมจะมีพยานต่อข้อขัดแย้งทางกฎหมาย หลังจากได้พิจารณาข้อโต้แย้งด้วยวาจาของฝ่าย ๆ โดยถ้อยวันแล้ว ในประเทศญี่ปุ่นไม่มีศาลพิเศษที่จะพิจารณาคดีซึ่งเกี่ยวกับการทำงานของหน่วยราชการและการพิจารณาคดีภายในศาลธรรมดา

การฟ้องร้องเพื่อให้ยกเลิกการประเมิน หรือการเก็บภาษีแห่งชาติจะยื่นคดีต่อศาล นอกจากได้มีการตัดสินคำตัดสินด้านบริหารแล้ว (ADMINISTRATION EST) การฟ้องร้องคดีเกี่ยวกับการยกเลิกการเก็บภาษีต้องฟ้องภายใน ๓ เดือนว่าวันที่ผู้เสียภาษีได้รับทราบถึง คำตัดสินด้านบริหาร แต่ถ้าหากจะมี คำตัดสินสำหรับศาล ด้านบริหารแล้วเวลาจำกัดสำหรับการยื่นฟ้องให้นับจากวันที่ผู้เสียภาษีได้รับ คำตัดสินเช่นนั้น ถึงแม้ว่าการฟ้องร้องกันขึ้นแล้วก็จะไม่มีการหยุดยั้งที่จะปฏิบัติตาม คำตัดสินเบื้องต้นของเจ้าหน้าที่ภาษี

ตารางที่ ๑ บัญชี

(๑) การขอโอนโอนส่วนใหม่

	จำนวนคดี ที่ขึ้น	ศาลที่จำคุก	คดีศาลคำเงิน (ร้อยละ)					อื่น ๆ
			นอน	ไม่รับฟ้อง	ยกฟ้อง	คดีขอถอนคำฟ้อง แต่ไม่	คดียื่นขอถอนคำฟ้อง ที่จำคุก	
๑๙๖๕	๓๒,๕๒๖	๓๑,๑๒๕	๑๖.๕	๓.๕	๒๑.๑	๕๕.๗	๓.๗	๐.๒
๑๙๖๐	๑๕,๖๒๕	๑๖,๐๕๕	๒๐.๖	๕.๕	๒๓.๓	๕๐.๐	๑.๕	๐.๒
๑๙๖๕	๒๕,๓๓๒	๒๕,๓๕๕	๑๖.๕	๒.๕	๕๐.๕	๕.๗	๐.๕	๐.๓
๑๙๖๖	๒๕,๓๖๖	๒๖,๓๕๕	๖.๕	๑.๕	๕๓.๖	๓๖.๖	๐.๒	๐.๒
๑๙๖๗	๓๒,๖๓๕	๓๑,๐๕๕	๕.๓	๒.๑	๖๗.๑	๕.๕	๐.๒	๐.๑
๑๙๖๘	๓๐,๓๖๕	๕๐,๐๖๑	๕.๗	๑๐.๒	๕๒.๑	๒.๗	๐.๒	๐.๑
ภาษาต่างประเทศ	๕๓,๑๕๕	๓๓,๒๕๕	๓.๕	๑๕.๑	๓๕.๓	๓๐.๐	๐.๒	๐.๒
ภาษาสันสกฤต	๕๐๕	๕๓๑	๕๐.๖	๕.๕	๓๐.๖	๒๑.๒	๒.๐	๐.๑
ภาษาอื่น ๆ	๖๐๐	๕๕๑	๓๕.๕	๓.๗	๓๑.๓	๒๕.๑	๐.๕	๑.๕
ภาษาที่ไม่ใช่ ๒๖, ๑๒๑		๓๖,๒๕๕	๓.๓	๒.๕	๕๓.๗	๐.๒	-	-

(๒) การลงมติให้พิจารณาใหม่

จำนวนคดี ที่ขึ้น	จำนวนคดีที่ ศาลพิจารณาคดี	คดีศาลชั้นต้น (ร้อยละ)					อื่น ๆ
		ถอน	ไม่รับฟ้อง	พิพากษา	คดีชดเชยค่าเสียหายหรือแก้ไข	อื่น ๆ	
๑๕๖๔	๕,๕๕๔	๑๕.๐	๗.๖	๓๕.๓	๔๒.๑	๐.๑	
๑๕๗๐	๕,๕๖๖	๑๕.๑	๑๑.๕	๓๕.๓	๔๕.๕	-	
๑๕๗๕	๑๕,๕๕๓	๓.๑	๔.๒	๕๑.๐	๓๗.๑	-	
๑๕๗๖	๑๒,๑๐๕	๑๒.๒	๕.๕	๕๓.๑	๒๙.๒	-	
๑๕๗๗	๑๖,๑๖๕	๑๕.๑	๕.๕	๕๖.๓	๒๓.๕	-	
๑๕๗๘	๑๑,๗๖๕	๑๕.๑	๑๐.๓	๕๕.๐	๑๗.๑	-	

(๓) กติพร้อมซึ่งรัฐบาลเป็นจำนวน

	จำนวนคดีรวม	จำนวนคดีพิค	จำนวนคดีพิค (รายละเอียด)					
			กองห้อง	ไม่รับห้อง	คดีรัฐบาลชนะ	คดีรัฐบาลชนะบางส่วน	คดีรัฐบาลแพ้	อื่นๆ
๑๕๖๕	๑,๔๘๓	๒๕๕	๔๗.๒	๕.๕	๓๕.๕	๔.๗	๓.๕	๓.๒
๑๕๗๐	๓,๑๕๓	๓๕๑	๔๗.๒	๕.๒	๓๖.๐	๕.๗	๖.๖	๑.๓
๑๕๗๕	๑,๔๕๒	๕๐๑	๓๗.๗	๕.๕	๔๗.๑	๖.๕	๒.๕	๑.๒
๑๕๗๖	๑,๗๐๒	๕๕๕	๔๕.๖	๕.๖	๔๑.๕	๕.๐	๒.๕	๒.๐
๑๕๗๗	๑,๕๕๐	๕๓๕	๔๒.๕	๕.๑	๔๑.๒	๕.๕	๕.๕	๑.๒
๑๕๗๘	๑,๕๕๗	๕๑๕	๔๕.๗	๒.๓	๔๒.๓	๓.๗	๑.๕	๑.๗

การปรับปรุง ระบบงานรัฐสภา (๓)

โดย... บุรีรักษ์ นามวัฒน์

การปรับปรุงระบบงานรัฐสภา นอกจากจะมีการเปลี่ยนแปลงโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวแล้ว ยังมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เกี่ยวกับระบบการปฏิบัติงานของสมาชิกของรัฐสภา และระบบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ประจำของรัฐสภาอีกด้วย

ดังนั้นผู้เขียนใคร่ขอเสนอให้ท่านผู้อ่านได้ทราบถึงการปรับปรุงระบบงานทั้งสองอย่าง ในช่วง ๔๘ ปี ที่ประเทศไทยได้มีการปกครองโดยระบบรัฐสภา ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ดังต่อไปนี้

๑. ระบบการปฏิบัติงานของสมาชิกของรัฐสภา

เดิมที่เคี้ยวการประชุมสภา ก่อนเริ่มประชุมทุกครั้ง จะมีการขานชื่อสมาชิกก่อนเข้าประชุมเพื่อทราบจำนวน และรายชื่อก่อนการประชุม แต่เห็นว่าวิธีนี้เป็นการเสียเวลา

LI RT

จึงได้เปลี่ยนวิธีการใหม่โดยตั้งโต๊ะไว้ มีบัญชีให้สมาชิกผู้มาประชุมลงนามไว้เป็นหลัก
ฐาน แล้วให้เลขธิการนับจำนวนสมาชิกผู้มาประชุมตามบัญชีนั้น แล้วนำมาแจ้งต่อที่
ประชุมให้ทราบก่อนเริ่มประชุม

ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อบังคับการประชุมสภา แรกทีเดียวได้ใช้ข้อบังคับการประชุม
ของสภาองคมนตรีก่อน ต่อมานายกรัฐมนตรีจึงเสนอร่างข้อบังคับการประชุมปรึกษาของ
สภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้ที่ประชุมพิจารณา และสภาลงมติรับร่างไว้พิจารณา และตั้ง
กรรมาธิการไปพิจารณารายละเอียดต่อไป ข้อบังคับการประชุมปรึกษานี้ ได้เป็น
แบบฉบับของข้อบังคับการประชุมสภา และเห็นว่าสภาผู้แทนราษฎรได้มีข้อบังคับการ
ประชุมปรึกษาเป็นของตนเองใช้ตั้งแต่บัดนั้นสืบมาจนกระทั่งปัจจุบัน แต่ก่อนที่ข้อบังคับ
การประชุมปรึกษาจะประกาศใช้ ประธานคณะกรรมาธิการพิจารณาข้อบังคับการประชุม
ปรึกษา ได้หารือต่อที่ประชุมสภาว่า การอนุญาตให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์ และประชาชน
เข้าฟังการประชุมสภานั้น ควรจะเขียนไว้ในข้อบังคับการประชุมสภาหรือจะบัญญัติไว้ถ
ฉบับหนึ่งต่างหาก ที่ประชุมลงมติว่า

๑. ให้มีข้อบังคับว่าด้วยการอนุญาตให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์ และประชาชนเข้า
ฟังการประชุมสภาไว้พิเศษอีกฉบับหนึ่ง
๒. ให้คณะทูตและกงสุลเข้าฟังการประชุมสภาได้เช่นเดียวกับประชาชน
๓. บัตรผู้แทนหนังสือพิมพ์ให้ออกเป็นรายฉบับ ห้ามมิให้เปลี่ยนมือนำไปใช้
กับฉบับอื่น
๔. สำหรับประชาชนจะต้องมีสมาชิกสภารับรอง ๑ คน

๕. มอบอำนาจให้เลขาธิการสภาเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

เหตุที่ประธานคณะกรรมการได้หารือต่อที่ประชุมเช่นนี้ เข้าใจว่าเนื่องจากประชุมเคยได้ตกลงไว้ว่า การประชุมสภาให้ถือว่าเป็นการเปิดเผย ใครมาถามอะไร สมาชิกสภาบอกได้ เว้นแต่สภาจะลงมติว่าเป็นการประชุมลับจึงปกปิด ความประสงค์ของสภานั้น ต้องการจะให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์มาฟังการอภิปรายของสภาในที่ประชุมสภาไปโฆษณา แต่เกรงความไม่ปลอดภัยในขั้นแรกได้ให้เจ้าหน้าที่ กรมโฆษณาการ (กรมประชาสัมพันธ์) มาจดบันทึกการประชุมสภา เพื่อนำไปทำข่าวโฆษณาทุกครั้ง

ส่วนการรับรองรายงานการประชุมนั้น แรกทีเดียวเลขาธิการสภาเป็นผู้อ่านรายงานการประชุมต่อที่ประชุมเพื่อให้สภารับรอง แต่เห็นว่าเป็นการเสียเวลา ที่ประชุมจึงตกลงใหม่คือ ควรใช้วิธีวางรายงานการประชุมไว้ในบริเวณสภา ณ ที่ที่กำหนดขึ้นเพื่อสมาชิกอ่านล่วงหน้าก่อนเข้าประชุมก็เพียงพอ และให้ถือเสมือนหนึ่งว่า เลขาธิการอ่านเสนอต่อที่ประชุมแล้ว เมื่อสภาได้รับรองรายงานการประชุมว่าถูกต้องแล้ว โดยมติประธานสภาจะต้องเป็นผู้ลงนามในรายงานการประชุมไว้เป็นหลักฐานในฐานะประมุขสภาเมื่อครั้งหนึ่งที่ประธานสภาไม่ยอมลงนามในรายงานการประชุมสภา เพราะเห็นไม่ควรจดบันทึกการอภิปรายของสมาชิกโดยละเอียด ควรจะบันทึกเพียงใจความสำคัญเท่านั้นแต่ที่ประชุมเห็นว่า การจดรายงานการประชุม จะจดเฉพาะใจความนั้นไม่ควรเอียงจอนอย่างละเอียดเพื่อจะได้ทราบว่าเราพูดอะไรไปบ้างตามน้ำใสใจจริง เช่นที่เขาทำกันในสันนิบาตชาติ และในสภานานาชาติ เป็นต้น เมื่อประธานไม่ยอมลงนามเราให้รองประธานลงนามแทน และให้หมายเหตุไว้ด้วยว่า ประธานสภาไม่ยอมลงนาม

หลังจากที่สภาได้มีข้อบังคับการประชุมปรึกษาเป็นของตนเองแล้ว สภาได้พิ-

จรรยาวัจนัยบังคับว่าด้วยการลา การลดเงินเดือน ค่าพาหนะเดินทางของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และเบี้ยประชุมของกรรมการ ครั้นพิจารณาแล้วที่ประชุมได้ลงมติให้ประกาศใช้เป็นข้อบังคับได้

เกี่ยวกับเรื่ององค์ประชุมของสภาและของกรรมการ บางครั้งรัฐธรรมนูญมิได้กำหนดไว้ สภาได้เคยมีมติเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้

๑. องค์ประชุมของสภา ตามปกติให้ถือเอาจำนวนหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมด
๒. องค์ประชุมของคณะกรรมการให้ถือเอาจำนวนครึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด
๓. การลงมติ โดยปกติให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นประมาณ ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานออกเสียงชี้ขาด

ในระหว่างการประชุมสภากำลังดำเนินอยู่นั้น หากสมาชิกสภาได้มีการโต้เถียงกันในที่ประชุม ซึ่งอาจเป็นข้อขัดแย้งกันอย่างรุนแรง หรือโต้เถียงกันอย่างยืดเยื้อเกินไป ไม่สามารถจะตกลงกันได้ รัฐบาล ประธานสภา หรือสมาชิกสภาคนใดคนหนึ่ง มักจะขออนุมัติต่อสภา ให้เลื่อนหรือพักการประชุมชั่วคราวหนึ่ง เพื่อให้ผู้โต้เถียงกันได้มีโอกาสชี้แจงสนทนากันอย่างใกล้ชิด ทำให้ปัญหานั้น ๆ คลี่คลายไป สามารถตกลงกันได้ ในประเด็นต่างๆ อย่างเรียบร้อย เมื่อเริ่มประชุมใหม่ ก็แจ้งผลในการเจรจาตกลงกันในระหว่างพักการประชุมให้ที่ประชุมทราบ เหตุการณ์ก็ดำเนินไปโดยเรียบร้อย เป็น การระงับปัญหาต่างๆ ได้เพราะพักการประชุม การกระทำดังนี้ได้รับผลดีมาโดยตลอด

ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินประจำตำแหน่งสมาชิกสภาสำหรับประธานสภา รองประ-
 เสนสภา และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชั่วคราวที่แต่งตั้ง ตั้งแต่วันที่ ๒๘ มิถุนายน
 ๕๗๕ จนถึงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๗๖ นั้น ไม่มีเงินเดือนเงินประจำตำแหน่ง ค่าพาหนะ
 และเบี้ยประชุมอย่างใดทั้งสิ้นแต่ต่อมา สภาจึงได้มีการพิจารณาเห็นชอบให้ประกาศ
 ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและค่าพาหนะสมาชิกสภา พ.ศ. ๒๕๗๖ โดยกำหนด
 นี้

๑. สมาชิกประเภทที่ ๑ ได้เงินเดือนในสมัยประชุมเดือนละ ๒๕๐ บาท นอก
 ไขประชุม เดือนละ ๑๐๐ บาท
๒. สมาชิกประเภทที่ ๒ ได้เฉพาะในสมัยประชุมเดือนละ ๒๐๐ บาท
๓. ประธานสภาได้เพิ่มจากเงินเดือนสมาชิกอีกเดือนละ ๔๐๐ บาท
๔. รองประธานสภาได้เพิ่มจากเงินเดือนสมาชิกอีกเดือนละ ๒๐๐ บาท

ในเวลาต่อมา เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งสมาชิกสภา ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
 เพื่อให้เหมาะสมกับฐานะความเป็นอยู่ในสมัยนั้น ๆ

สำหรับเบี้ยประชุมของคณะกรรมการนั้น อาศัยอำนาจตามพระราชกฤษฎีกา
 บัญญัติว่า “ให้กรรมการได้รับเบี้ยประชุมครั้งละหนึ่งร้อยบาท การประชุมในวัน
 มากกว่าหนึ่งครั้ง ให้ได้รับเบี้ยประชุมเพียงครั้งเดียว” และในทางปฏิบัติ ถือเอา
 ที่ได้ประชุมเป็นเกณฑ์การจ่ายเบี้ยประชุม คือ ถ้าหากเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับ
 ใดในวันหนึ่งจะประชุมเช้า บ่าย และประชุมต่อไปในเวลากลางคืนอีก ก็จ่ายเบี้ย
 ประชุมเพียงครั้งเดียวหากในวันนั้น คณะกรรมการประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ

หลายฉบับให้ถือจ่ายเป็นรายฉบับ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินทราบและมีได้ทักท้วง
ตลอดมา

ต่อมาเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๐๗ ประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้
ทักท้วงว่า การจ่ายเงินเบี้ยประชุมที่ได้กระทำไปแล้วนั้น ไม่ชอบ โดยให้ความเห็นว่า
ในวันหนึ่งจะประชุมกี่เรื่องก็ตาม ให้จ่ายเบี้ยประชุมเพียงครั้งเดียว ขอให้สำนักงาน
เลขาธิการรัฐสภาแจ้งเหตุผลว่า เหตุใดจึงจ่ายเป็นรายฉบับ ซึ่งเป็นการไม่ชอบ สำนัก
งานเลขาธิการรัฐสภา จึงได้ชี้แจงตอบข้อทักท้วงโดยอ้างตามระเบียบที่เคยปฏิบัติมาและ
ได้อ้างหลักฐานที่ ได้กระทำมาในสมัยเดิม ซึ่งประชุมวันเดียวพิจารณากฎหมาย ๑๒ ฉบับ
ก็จ่ายให้เป็นรายฉบับมาแล้ว ซึ่งคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินในสมัยนั้นได้ตรวจพบ
แต่มีได้ทักท้วงประการใด

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินไม่ยอมรับฟังเหตุผล ได้ขอให้เรียกเงินที่ได้จ่าย
ไปแล้วคืน ถ้าเรียกคืนไม่ได้ให้ผู้ส่งจ่าย (เลขาธิการรัฐสภา) รับผิดชอบทางแพ่งเป็น
ส่วนตัว สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาได้อุทธรณ์คำสั่งนี้ไปยังกระทรวงการคลัง โดยชี้แจง
เหตุผลและประเพณีที่เคยปฏิบัติมา กระทรวงการคลังได้ตอบยืนยันความเห็นตามที่คณะ
กรรมการตรวจเงินแผ่นดินทักท้วงนั้น

เรื่องนี้ได้เคยปฏิบัติมาหลายยุคหลายสมัย การเรียกเงินคืนไม่อาจกระทำได้
เพราะกรรมการที่รับเงินไปอาจไม่มีตัวอยู่ก็ได้ เป็นการยุ่งยาก และเจตนาธรรมเนียมในการ
ตราพระราชกฤษฎีกามุ่งหมายที่จะไม่จ่ายเป็นรายเรื่อง ถ้าเรื่องเดียวกันจะประชุมเข้า
บาย กลางคืนก็จ่ายครั้งเดียว ที่ว่าการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นการประหยัด แต่กลับจะ
เป็นการตรงกันข้าม เพราะหากให้เบี้ยประชุมวันละเรื่อง กรรมการก็นัดประชุมวันละ

เรื่องก็ได้ มีมากเรื่องกันดีประชุมมากวัน หากเป็นการประหยัดไม่ ยิ่งจะทำให้งานล่า เพื่อให้ปัญหาหมดไป จึงได้เสนอไปยังคณะรัฐมนตรีโดยชี้แจงเหตุผลดังกล่าวเพื่อ ายนโยบายในเรื่องนี้ พร้อมทั้งร่างกฎหมายแก้ไขให้ชัดว่า “ให้กรรมการของสภา รัฐธรรมนูญได้รับเบี้ยประชุม เรื่องหนึ่งครั้งละหนึ่งร้อยบาท การประชุมเรื่องใดใน เดียวกันมากกว่าหนึ่งครั้ง ให้ได้รับเบี้ยประชุมเพียงครั้งเดียว” คณะรัฐมนตรีมีมติ ุชอบและได้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาใช้ต่อมา

อาจจะเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางของสมาชิกสภา พระยานิติศาสตร์ ศาลย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอต่อที่ประชุมว่า ในต่างประเทศนั้นผู้เป็นผู นราษฎรย่อมได้รับใบเบิกทางโดยสาธารณไฟฟ้าพิเศษเพื่อใช้ไปตรวจสอบความทุกข์สุขของ ุกรมตามหัวเมือง จึงขอให้สมาชิกสภาได้สิทธิบ้าง หลวงประดิษฐ์มนูธรรมรับว่า ึ่งนี้ได้ดำริไว้และเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ซึ่งตกลงจะให้สมาชิกใช้ใบเบิกทาง ึ่งมีผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ แล้ว ครั้นวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๔๗๖ ประธานสภาฯ ้างต่อที่ประชุมสภาว่า ได้ตกลงกับการรถไฟแล้ว เป็นอันว่าจะจ่ายตั๋วรถไฟให้สมาชิก ่าใช้เดินทางโดยสาธารณไฟฟ้าได้ทุกสายทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๗๗ ึ่งทางสภาจะต้องจ่ายเงินชดเชยให้การรถไฟเป็นการเหมาจ่ายบิลละสองหมื่นบาท

โดยที่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้รับสิทธิ โดยสาธารณไฟฟ้าชั้นที่ ุคสายทั่วราชอาณาจักร และมีผู้ติดตามนั่งนอนในชั้นเดียวกันอีก ๑ คนดังกล่าวแล้ว ากฎว่าบางจังหวัดไม่มีรถไฟผ่านจึงไม่ได้รับสิทธินี้ ด้วยเหตุนี้จึงมีสมาชิกสภาผู้แทน ารภขึ้นเพื่อที่จะได้รับสิทธิโดยสาร เครื่องบินเช่นเดียวกับ สิทธิโดยสาธารณไฟฟ้า จะได้ไปมา ุภจังหวัด

เลขาธิการรัฐสภา จึงได้เสนอเรื่องขอทราบนโยบายในการนี้ไปทางคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้วตกลงอนุมัติในหลักการ ให้สิทธิแก่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนเดินทางโดยเครื่องบินภายในประเทศได้เช่นเดียวกับการโดยสารรถไฟ แต่ให้สิทธิเฉพาะตัว โดยไม่มีผู้ติดตามให้บริษัทเดินอากาศไทย จำกัด เบิกเงินค่าโดยสารจากงบประมาณของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา และได้ประกาศเป็นระเบียบการโดยสารเครื่องบิน ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๓ เป็นต้นมา

นอกจากเพื่ออำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทางแล้ว รัฐบาลยังมีนโยบายที่จะให้ผู้แทนราษฎรที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มีบ้านพักในพระนคร เพื่อสะดวกในการทำงานของสมาชิกสภา จึงได้สั่งให้กรมโยธาเทศบาลจัดสร้างอาคารขึ้นในที่ดินราชพัสดุตรงข้ามกับวชิระพยาบาล และมอบให้เลขาธิการรัฐสภาเป็นผู้พิจารณาให้ผู้แทนที่ไม่มีบ้านพักในกรุงเทพ ฯ เข้าอยู่อาศัย แต่บ้านพักที่สร้างนั้นไม่พอกับจำนวนสมาชิกที่ต้องการ จึงใช้วิธีจับสลาก การดูแลรักษาบ้านเหล่านั้น เป็นหน้าที่ของกรมธนารักษ์กระทรวงการคลัง ต่อมาได้จัดซื้อที่ดินและอาคาร บริเวณถนนดินแดง พญาไท เพื่อให้ผู้แทนพักเพิ่มอีก และจัดให้ผู้แทนเข้าพักอาศัยจนครบจำนวน

ครั้งเกิดรัฐประหารขึ้น บ้านพักอาศัยของผู้แทนราษฎร ได้มีบุคคลอื่นเข้าไปอยู่อาศัย โดยทางสภาไม่ได้รับทราบ เมื่อได้เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนขึ้นใหม่ในปี ๒๕๑๑ ผู้แทนราษฎรจึงเรียกร้องสิทธิเรื่องบ้านพักอาศัยที่มีอยู่เดิม แต่ไม่สามารถจัดให้ผู้แทนเข้าพักอาศัยได้ เพราะอาคารเหล่านั้นไม่ว่าง และชำรุดทรุดโทรมมาก

เลขาธิการรัฐสภา จึงได้เสนอไปยังนายกรัฐมนตรี ว่าควรจะให้ผู้แทนราษฎรมีที่พักอาศัยในพระนครตามที่เคยมีมาแล้ว และได้เสนอวิธีดำเนินการในเรื่องที่พักรักษาไปเพื่อพิจารณา ๓ ประการคือ

๑. ควรหาเช่าอาคาร หรือโรงแรมให้แก่ผู้แทนราษฎร โดยทางการจ่ายเงินค่าเช่าให้

๒. จัดสร้างอาคารขึ้นให้ผู้แทนราษฎร ได้พักอาศัยให้เพียงพอต่อที่เคยกทำมาไว้ หรือ

๓. จ่ายเงินเหมาเป็นค่าเช่าบ้าน ให้แก่ผู้แทนราษฎรไปเลือกเช่าตามความพอใจ เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

นายกรัฐมนตรี เห็นควรให้ดำเนินการตามวิธีที่ ๓ คือให้จ่ายค่าเช่าบ้าน ให้แก่ผู้แทนราษฎรเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท จึงได้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาขึ้น เรื่องบ้านพักอาศัยของสมาชิกสภาผู้แทนทั้งหมดปัญหาไป แต่ยังคงอยู่ที่เรื่องบ้านพักรับรอง และระมัดระวังตำแหน่งของประธานสภา ความจริงเรื่องนี้เคยปรารภกันอยู่ก่อนแล้ว เพราะขอมกันว่าประธานสภานั้นได้รับเลือกมาจากสมาชิก ประธานสภานอกจากทำหน้าที่ประธานประชุมแล้วยังเป็นผู้แทนของสภาในกิจการภายนอก เช่น ต้อนรับแขกผู้มีเกียรติที่มาเมคานับ ถือว่าเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งของประเทศตามประเพณีที่เขานิยมกันในนานาเทศ และต้องไปในงานพิธีสำคัญ ๆ ด้วย เหตุนี้สมาชิกสภาบางท่านที่ถูกสมาชิกขอชื่อให้ดำรงตำแหน่งประธานสภา จึงได้ปฏิเสธไม่ยอมรับตำแหน่ง โดยมีเหตุผลว่าเองไม่มีอาคารอยู่อาศัยดีพอที่จะรับรองแขกให้สมเกียรติได้

ในเวลาต่อมา เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าว เลขานุการรัฐสภาในสมัยนั้น จึงดำริที่ร่างที่ทำการของสภาขึ้น โดยให้มีบ้านรับรองของประธานสภาด้วย จึงเสนอความนั้นต่อคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วย และได้แต่งตั้งกรรมการสร้างสภาต่อคณะกรรมการชุดนี้ยังไม่ได้ดำเนินการอย่างใดก็มีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล และเลิกตั้งกรรมการสร้างสภาชุดใหม่ขึ้นอีก คณะกรรมการชุดนี้ได้เลือกที่ดินบริเวณ

LI RT

ทำวาสุกรีบนสถานที่สร้างสภา แต่ยังไม่ได้นำเนินการต่อไป ก็มีกาปรับเปลี่ยนแปลคณะรัฐมนตรีอีก แม้ปัจจุบันการสร้างสภาหลังใหม่ได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว บ้านรับรองของประธานสภาที่ยังไม่มีการสร้างแต่อย่างใด ส่วนเรื่องรถประจำตำแหน่งประธานสภาสามารถแก้ไขปัญหาลงได้ คือภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประเทศพันธมิตรเสนอขายรถยนต์ให้แก่ประเทศไทยในราคาถูก ประเทศไทยจึงตกลงรับซื้อรถยนต์บูกอสส์ดำเพื่อใช้เป็นรถประจำตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของประเทศไทย รวม ๒๐ คัน และในการนี้สภาได้รับรถบูกอสส์ดำ ๒ คัน เป็นรถประจำตำแหน่งประธานและรองประธานสภา

สำหรับสถานที่ประชุมของสภานั้น ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระที่นั่งอนันตสมาคม ให้แก่สภาผู้แทนราษฎร เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ สภาจึงใช้พระที่นั่งอนันตสมาคมเป็นที่ประชุมสภามาแต่ต้น

ครั้งต่อมาสภามี ๒ สภา คือพฤฒสภา และสภาผู้แทน นายกรัฐมนตรีจึงเชิญเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไปพบ และปรารภว่า ที่ประชุมของสภาทั้ง ๒ จะต้องมีการประชุมคนละแห่ง และสำนักงานเลขาธิการของสภาจะต้องมีเป็น ๒ สำนักงาน คือสำนักงานเลขาธิการพฤฒสภาและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทน เพราะต่างก็ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการของแต่ละสภาแยกต่างหากจากกัน เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ที่เขามีสภาเป็นสองสภา พระที่นั่งอนันตสมาคมนี้ใช้เป็นที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรมาแต่เดิมควรเป็นที่ประชุมสภาผู้แทนต่อไป เพราะสมาชิกสภาผู้แทนมีจำนวนมากกว่าสมาชิกพฤฒสภา และจะให้ใช้เป็นที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาด้วย สำหรับพฤฒสภานั้นเห็นว่าควรใช้พระที่นั่งอภิเศกตศัลย์ ซึ่งขณะนั้นใช้เป็นที่ทำงานของประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎรกับเป็นที่ทำงานของเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรบางส่วน เป็นที่ประชุมพฤฒสภา และให้เป็นที่ทำการของสำนักงานเลขาธิการพฤฒสภาด้วย

ต่อมา สถานที่ประชุมของทั้งสองสภาคือ วุฒิสภาและสภาผู้แทนไม่ว่าจะประชุม
แยกกันหรือประชุมร่วมกันในฐานะรัฐสภา ได้ใช้พระที่นั่งอนันตสมาคมเป็นที่ประชุม
โถงแห่งเดียว หากประชุมแยกกันได้นัดประชุมคนละวันหรือคนละเวลาไม่ให้ตรงกัน

อย่างไรก็ดี คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเกี่ยวกับสถานที่ประชุมสภาผู้แทน
ราษฎรมาแต่แรกแล้ว และลงความเห็นไว้ว่า สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้อาศัยใช้พระที่นั่ง
อนันตสมาคมเป็นสถานที่ประชุมอยู่นั้น ยังไม่เป็นการเหมาะสม สมควรที่จะจัดสร้างที่
ประชุมขึ้นใหม่ จึงได้แต่งตั้งกรรมการขึ้นตั้งได้กล่าวแล้ว และได้เปลี่ยนแปลงกรรมการ
ลายชุดตามการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง จนในที่สุดประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญใน
ขณะประธานกรรมการสร้างสภา เห็นว่าเพื่อให้เป็นไปตามที่พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวซึ่งทรงมีพระราชประสงค์ให้ใช้พระที่นั่งอนันตสมาคมเป็นที่ประชุมรัฐสภา จึงเสนอ
เหตุผลไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา ดังนี้

๑. รัฐสภานั้น ควรยึดถือพระราชประสงค์ของพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่โปรด
เกล้าฯ ให้ใช้พระที่นั่งอนันตสมาคมเป็นที่ประชุมสภา ฉะนั้นจะคงถือเอาพระที่นั่งอนันต
สมาคมเป็นรัฐสภาต่อไป โดยจะขอสร้างอาคารบางหลังขึ้นเพื่อให้สะดวกแก่การปฏิบัติ
เนรกรรมของสภา สำหรับพระที่นั่งอนันตสมาคมนั้น จะคงใช้เพียงประกอบพิธีเปิด
ประชุมสภาและใช้สำหรับรัฐพิธีต่างๆ ของสภา เช่น รัฐพิธีฉลองรัฐธรรมนูญ ซึ่งเคยทำ
ไว้ในกาลก่อนเป็นต้น

๒. จะสร้างอาคารสำนักงานเลขาธิการของสภาขึ้น ให้มีห้องประชุมสภาและ
ห้องประชุมคณะกรรมการของสภา โดยมีเครื่องอุปกรณ์ที่ทันสมัยครบถ้วน

๓. จะสร้างอาคารสำหรับเป็นที่ทำการของสมาชิกสภา มีห้องสมุดเพื่อให้สมาชิก
สภาได้ศึกษาหาความรู้ จะมีเจ้าหน้าที่และเครื่องบริการให้แก่สมาชิกด้วย

๔. สร้างอาคารสโมสรสภาเพื่อเป็นสถานที่บริการให้แก่สมาชิกสภาโดยทั่วถึง
๕. จัดทำบริเวณให้สวยงาม รวมทั้งที่จอดรถให้สะดวกแก่การมาประชุมของสมาชิกสภา

บริเวณที่จะสร้างขึ้นนั้น จะใช้ที่ดินทางทิศเหนือของพระที่นั่งอนันตสมาคม ซึ่งว่างเปล่าอยู่ประมาณ ๒๐ ไร่

คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาข้อเสนอแนะและลงมติเห็นชอบด้วย และแต่งตั้งกรรมการขึ้นเพื่อดำเนินการตามที่เสนอ

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ ได้นำความกราบบังคมทูลขอพระราชทานที่ดินบริเวณดังกล่าวเพื่อเป็นที่จัดสร้างอาคารของสภา และได้รับพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ พระราชทานให้แก่รัฐสภาตามที่ขอพระราชทาน

ต่อจากนั้นคณะกรรมการสร้างอาคารรัฐสภา จึงได้แต่งตั้งอนุกรรมการเขียนแบบขึ้น โดยมีนายพล จุลเสวก เป็นประธานอนุกรรมการ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาแบบและรายละเอียดต่างๆ และเห็นชอบแล้ว จึงได้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติให้ดำเนินการก่อสร้างต่อไป คณะรัฐมนตรีได้ลงมติ เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๐๒ อนุมัติให้ดำเนินการก่อสร้างได้ตามเสนอ ภายในวงเงิน ๘๘,๑๑๒,๖๒๘ บาท กำหนดแล้วเสร็จประมาณ ๓ ปี

หลังจากนั้น รัฐสภาจึงได้ประกวดราคาก่อสร้างอาคารรัฐสภา ปรากฏว่าบริษัทพระนครก่อสร้าง จำกัด เป็นผู้ประมูลได้ เมื่อคณะรัฐมนตรีอนุมัติแล้ว จึงได้ตกลงทำสัญญากับผู้รับเหมาก่อสร้างเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๓ โดยพันเอก นายวรการบัญชา ประธานรัฐสภา เป็นผู้ลงนามฝ่ายว่าจ้าง นายสมศักดิ์ วนาสวัสดิ์ กรรมการผู้จัดการ

๕
ใช้พระนครก่อสร้าง จำกัด เป็นผู้ลงนามฝ่ายผู้รับจ้าง ดร. ชัย มุกตภาพันธุ์ กับคณะ
ผู้ออกแบบทางวิศวกรรม นายพล จุลเสวก กับคณะ เป็นผู้ออกแบบทางสถาปัตย-
กรรมโยธาธิการ โดยนายดำรง ชลวิจารณ์ เป็นผู้ควบคุมการก่อสร้าง นายเฉลียว
รพุกดิ์ เป็นประธานกรรมการตรวจการจ้าง เริ่มก่อสร้างเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน
๒๕๓

ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการระหว่างประเทศนั้น สมาชิกสภาผู้แทนจำนวนหนึ่งได้ยื่น
ร้องต่อ รัฐบาลขอให้ รัฐบาลพิจารณาหาทางให้สมาชิกมี โอกาสเดินทางไปเยี่ยมเยียน-
ประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชียเพื่อทัศนศึกษาและดูกิจการของต่างประเทศ ทั้งเพื่อเชื่อม
พันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ ตลอดจนเยี่ยมเยียนประชาชนพลเมืองของประเทศนั้น ๆ
๖ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ประธานสภาได้แจ้งต่อที่ประชุมว่า คณะ
มนตรีได้รับหลักการในเรื่องนี้แล้ว และกระทรวงกลาโหมได้อนุญาตให้สมาชิกสภา
ราษฎร ๒ คน คือ นายเลือน พงษ์โสภณ และขุนวิริยะเหิรหาว ไปฝึกหัดบินที่
ทัพอากาศเพื่อจะเป็นผู้ขับเครื่องบินไปในการนี้

นอกจากการเยือนประเทศต่าง ๆ ของสมาชิกรัฐสภาแล้ว รัฐสภาไทยยังได้รับ
สื่อชักชวนจากประธานของสหภาพรัฐสภา ขอให้รัฐสภาไทยได้ร่วมเป็นสมาชิกของ
สหภาพรัฐสภา ประธานรัฐสภาจึงได้นัดประชุมสมาชิกสภาเพื่อหารือเกี่ยวกับการเข้า
สมาชิกสหภาพรัฐสภา ในการนี้ได้เชิญเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ มาชี้แจงด้วย และในที่
ประชุมตกลงให้รัฐสภาไทยเข้าเป็นสมาชิกสหภาพรัฐสภา วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๓
ระกาศใช้ข้อบังคับของหน่วยรัฐสภาไทยในสหภาพรัฐสภา และสมัครเข้าเป็นสมาชิก
สหภาพรัฐสภา เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ครั้นการประชุมใหญ่ประจำปี ครั้งที่ ๑๕

LIART

แห่งสหภาพรัฐสภา ณ กรุงบรัสเซล ประเทศโบลแกเรีย หน่วยรัฐสภาไทยได้ส่งคณะผู้แทนไปร่วมประชุมเป็นครั้งแรกจำนวน ๔ คน เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๓

การปรับปรุงงานด้านนิติบัญญัติ นอกจากจะปรับปรุงโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และบทบาทของรัฐสภาดังกล่าวแล้ว ยังมีหน่วยงานอื่นหน่วยงานหนึ่งซึ่งมีหน้าที่ในการเกื้อหนุนงานด้านนิติบัญญัติของรัฐสภา และได้ปรับปรุงมาโดยลำดับเช่นเดียวกัน คือ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา หน่วยงานนี้เป็นหน่วยงานเลขานุการของรัฐสภา มีเลขาธิการรัฐสภาเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบงานด้านต่างๆ

เลขาธิการรัฐสภา คนแรก คือ หลวงประดิษฐมนูธรรม (ปรีดี พนมยงค์) ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๓๕ ตรงกับวันสถาปนาสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

เกี่ยวกับตำแหน่งเลขาธิการรัฐสภานั้น เดิมทีเคยต้องตั้งจากบุคคลผู้ที่เป็นสมาชิกสภา และสภาเป็นผู้เลือก ครั้นวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๖ ที่ประชุมได้พิจารณากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดเงินเดือนของสมาชิกสภา ประธานกรรมการพิจารณากฎหมายนี้ ได้เสนอหรือต่อสภาว่า ผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภานั้น ควรจะแต่งตั้งจากสมาชิกสภาหรือแต่งตั้งจากข้าราชการประจำ ที่ประชุมได้อภิปรายกันหลายทาง แต่ในที่สุดที่ประชุมลงมติให้ตั้งจากข้าราชการประจำ จึงเป็นอันว่าเลขาธิการสภาเป็นตำแหน่งข้าราชการประจำตั้งแต่บัดนั้นมา

ครั้นวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๖ รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งกระ-

วงและกรมแก้ไขเพิ่มเติม โดยให้เหตุผลว่า เพื่อให้กิจการฝ่ายธุรการของสภาผู้แทนราษฎรดำเนินไปโดยสมบูรณ์จำเป็นต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำชั้นหน่วยหนึ่ง มีฐานะเป็นขึ้นต่อสภาผู้แทนราษฎร เรียกว่า “กรมเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร” ที่ประชุมเห็นชอบและให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ กรมเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจึงได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา (๑๓ พฤศจิกายน ๒๔๗๖)

ต่อมาไม่นาน กรมเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้เปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยพระราชบัญญัติระเบียบราชการบริหารและพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวง กรม ในขณะเดียวกันนี้ (๒๕ มกราคม ๒๔๗๗) ได้มีพระราชบัญญัติแบ่งส่วนราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรออกเป็น ๓ กอง คือ

๑. สำนักงานเลขานุการ มี ๕ แผนก
๒. กองปฏิคม มี ๒ แผนก
๓. กองบรรณารักษ์และกรรมาธิการ มี ๓ แผนก

ครั้นวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๕ ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรใหม่ โดยแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๒ กอง คือ

๑. สำนักงานเลขานุการ มี ๔ แผนก
๒. กองกรรมาธิการ มี ๓ แผนก

พอวันที่ ๗ มกราคม ๒๔๘๐ ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง กรม (ฉบับที่ ๑๐) ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้จัดตั้งสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ให้มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกิจการฝ่ายธุรการของวุฒิสภา และสภาผู้แทน ให้

โอนข้าราชการของสำนักงานเลขาธิการพุดตสภ และสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนไป
เป็นของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา และได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการใน
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาใหม่ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๙๐ โดยแบ่งส่วนราชการ
เป็นดังนี้

๑. กองกลาง	มี ๕ แผนก
๒. กองการประชุม	มี ๓ แผนก
๓. กองกรรมาธิการ	มี ๒ แผนก

และวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๑ ได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการ
ในสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาอีกครั้งหนึ่ง แต่การแบ่งส่วนราชการยังคงเหมือนเดิม
เช่นเดียวกับปี พ.ศ. ๒๔๙๐

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการใน
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาอีก เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ โดยแบ่งส่วนราชการออกเป็น

๑. กองกลาง	แบ่งเป็น ๖ แผนก
๒. กองการประชุม	แบ่งเป็น ๔ แผนก
๓. กองกรรมาธิการ	แบ่งเป็น ๓ แผนก

ครั้นปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการในสำนักงานเลขา-
ธิการรัฐสภาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม โดยแบ่งส่วนราชการออกเป็นดังนี้

๑. กองกลาง	แบ่งเป็น ๕ แผนก
๒. กองการประชุม	แบ่งเป็น ๔ แผนก
๓. กองกรรมาธิการ	แบ่งเป็น ๒ แผนก
๔. กองปฏิคมและสถานที่	แบ่งเป็น ๔ แผนก

ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ก็ได้มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาอีก แต่ก็ยังคงมีกองและแผนกเช่นเดียวกับปี พ.ศ. ๒๕๐๓

ในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการผู้รับราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือสำนักงานเลขาธิการรัฐสภานั้น เดิมทีเดียว (พ.ศ. ๒๕๑๕) เป็นข้าราชการพลเรือนประเภทหนึ่งคือ ข้าราชการพลเรือนสามัญฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร แม้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ รัฐบาลได้แก้ไขปรับปรุงเกี่ยวกับกฎหมายข้าราชการพลเรือนใหม่ ข้าราชการที่รับราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ก็ยังคงเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญฝ่ายสภาผู้แทนราษฎรเหมือนเดิม แต่ครั้นปี พ.ศ. ๒๕๔๕ รัฐบาลได้แก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนอีก ข้าราชการพลเรือนสามัญฝ่ายสภาผู้แทนราษฎรจึงถูกตัดออก โดยให้ไปรวมเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนสามัญของกระทรวง ทบวง กรมอื่น ๆ

และในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้มีแนวคิดที่จะแยกข้าราชการประจำของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ออกจากข้าราชการพลเรือนสามัญทั่วไป โดยเรียกว่า ข้าราชการฝ่ายกานติบัญญัติ แต่ก็ไม่อาจสำเร็จลงได้ในช่วงนั้น

ในด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในบริเวณสภานั้น เป็นหน้าที่ของตำรวจ และในการบรรจุบุคคลเข้าเป็นตำรวจสภาครั้งแรก (พ.ศ. ๒๕๑๗) พระยาพลพลบุหเสนา นายกรัฐมนตรีได้สั่งให้คัดเลือกบรรจุจากทหารอาสาและทหารปราบกบฏฝ่าย ๑๒ คน มีผู้บังคับหมวด ๑ คน ผู้บังคับหมู่ ๒ คน รวมเป็น ๒๗ คน

ครั้น ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ สมาชิกสภาผู้แทนเห็นว่า การรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน บริเวณสภายังไม่มี ประสิทธิภาพเพียงพอ จึงได้เสนอ ร่างพระราชบัญญัติรักษาความสงบเรียบร้อยภายในสภา แต่สภาไม่รับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว
(ต่อฉบับหน้า)

LIART